

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Sisè període

Sèrie C - Número 353

Dimecres, 24 de maig de 2006

Comissió de Política Territorial

PRESIDÈNCIA DE L' I. SR. MANEL IBARZ I CASADEVALL

Sessió núm. 35

Í N D E X

Sessió informativa

de la Comissió de Política Territorial proposada pel conseller de Medi Ambient i Habitatge per a donar a conèixer les línies d'actuació que impulsarà al seu departament (tram. 355-00153/07) (p. 3)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 35

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts. Presideix el Sr. Ibarz i Casadevall, acompanyat de la vicepresidenta, Sra. Font i Montanyà, i de la secretària, Sr. Josa de Riu. Assisteixen la Mesa els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Pau i Vall.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Espadaler i Parcerisas, Sr. Puigdomènech i Cantó i Sr. Rull i Andreu, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Carrera González, Sr. Labandera Ganachipi, Sr. Pujol Badà, Sr. Roma i Cunill i Sr. Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Amorós i March i Sr. Carrillo Giralt, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Sra. García i Rodríguez i Sr. Llobet Navarro, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió el conseller del Departament de Medi Ambient i Habitatge, Sr. Francesc Baltasar i Albesa, acompanyat del secretari general, Sr. Ricard Fernández i Ontiveros; el director de Serveis, Sr. Enric Oltra i Querol; la secretària d'Habitatge, Sra. Carme Trilla i Bellart; el director general de Polítiques Ambientals i Sostenibilitat, Sr. Jordi Cañas i Sala; la directora general de Qualitat Ambiental, Sra. Maria Comellas i Doñate; el director general de Medi Natural, Sr. Ramon Luque i Porrino; la cap de Gabinet, el director i el director de Planificació de l'Agència Catalana de l'Aigua, Sra. Mercè Selles i Comellas, Sr. Manuel Hernández i Carreras i Sr. Gabriel Borràs i Calvo; la gerent de l'Agència de Residus de Catalunya, Sra. Genoveva Català i Bosch, i el director del Servei Meteorològic de Catalunya, Sr. Joan Pallisé i Clofent.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Sessió informativa de la Comissió de Política Territorial proposada pel conseller de Medi Ambient i Habitatge per a donar a conèixer les línies d'actuació que impulsarà al seu departament (tram. 355-00153/07). Conseller del Departament de Medi Ambient i Habitatge. Sessió informativa.

El president

Comença la sessió.

Sessió informativa proposada pel conseller de Medi Ambient i Habitatge per a donar a conèixer les línies d'actuació que impulsarà al seu departament (tram. 355-00153/07)

Bon dia a tothom. Avui la Comissió de Política Territorial té l'honor de rebre la compareixença del conseller de Política Territorial..., perdó, de Medi Ambient i Habitatge –perdó (*rialles*), és la Comissió de Política Territorial, el conseller ho és de Medi Ambient i Habitatge– per donar a conèixer les línies d'actuació que impulsarà durant el seu mandat. És l'únic punt de l'ordre del dia.

Amb els portaveus ja hem parlat del ritme que mantindrà la sessió, i per tant, sense més preàmbuls, em plau donar la benvinguda a l'honorable senyor Francesc

Baltasar, amb els membres del seu equip que l'acompanyen, la senyora Carme Trilla i altres del seu equip en el Departament; que siguin benvinguts tots. I, per ja aprofitar el temps al màxim possible per escoltar allò que té a dir el conseller, té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Moltes gràcies, senyor president. Dir també que m'ha agradat aquest lapsus, perquè era la segona vegada que es produïa. Al primer moment m'havien nomenat conseller d'Economia, amb un cert trasbals de l'honorable Castells; en aquest moment penso que s'haurà trasbalsat també el senyor Nadal, però, en tot cas, tot quedí en família.

Bon dia, senyor president, membres de la Mesa, senyors i senyores diputats, alts càrrecs, amigues i amics. Compareixo per primera vegada com a conseller de Medi Ambient i Habitatge davant d'aquesta Comissió, i per tant davant del nostre Parlament, acompanyat dels responsables de diferents òrgans del Departament. Vull assenyalar, per començar, un fet que a vostès no se'ls escapa en absolut, que és el conjunt de circumstàncies extraordinàries que envolten aquesta compareixença.

En condicions normals, aquest fóra el moment de passar comptes de la feina feta fins ara; hauríem superat l'equador del mandat i anunciaríem els objectius i els que ara manquen per cloure la legislatura; per tant, nosaltres tindríem programada una feina a quatre anys que hauria donat uns resultats. Però vostès saben que fa ben poques setmanes, quan vaig assumir la responsabilitat de conseller d'aquest Departament, vaig donar instruccions per programar una tasca a un any i mig vista. Ben poc després, m'he trobat la sorpresa que només tenia, com a molt, sis mesos. Per tant, ara només em queda temps per deixar ben acabats els temes més madurs i per explicar la feina feta en els altres àmbits on no es podrà finalitzar l'acció de govern per manca de temps material, pel calendari electoral.

A tall de resum del que ha constituït la nostra tasca, vull començar dient que ara tenim Departament de Medi Ambient i Habitatge, després de molts anys de no tenir-lo en la pràctica. Una de les principals actuacions va ser dotar el Departament de l'estructura i els mitjans humans i materials necessaris per fer front als reptes plantejats. Estic orgullós de mostrar-los la sensibilitat d'aquest Govern cap a les qüestions ambientals. Crec que una bona mostra és l'evolució pressupostària, que ha passat de 234 milions d'euros el 2004 a 372 el 2006, el que representa un increment del 59 per cent. Aquesta és l'expressió de la voluntat política.

La segona observació que no vull deixar de fer és que aquesta tasca que va iniciar el conseller Milà i que jo em proposo culminar ha estat feta superant amb fermesa grans incomprendiments i obstacles de tota mena. Però ho havíem de fer per convenciment, per responsabilitat i perquè el país necessitava aquestes polítiques. Hi ha un principi que ha de quedar molt clar per a tots: el medi ambient ja no és una política optativa d'un govern modern, és una política imperativa. Això és el que hem in-

tentat fer i seguirem fent, explicar el món de la política en el nou marc ambiental de les polítiques públiques, que és un fet inqüestionable ja en l'àmbit europeu.

L'adaptació a aquesta nova realitat no és un fre al desenvolupament econòmic, sinó que s'ha de veure com una oportunitat. El risc d'aturada i de pèrdua de competitivitat rau precisament a no avançar cap a la integració dels aspectes ambientals en l'activitat econòmica.

La Catalunya que aquest Govern desitja és una Catalunya sostenible, perquè només així és possible un desenvolupament que no hipotequi el futur. La política d'aquest Govern es planteja el repte de construir, en tots els territoris, espais de creixement, d'identitat econòmica, de connexió amb l'entorn; però fer tot això en el marc del retrobament del rol de Catalunya dins dels seus espais més naturals. Tot això ho hem de fer sense posar en risc la nostra capacitat futura per abastar-nos d'aigua, gaudir d'una atmosfera neta, gestionar els nostres residus, preservar la biodiversitat, protegir el territori i subministrar-nos energia de manera renovable.

Les polítiques de gestió del medi que aquest necessita han de ser un actiu en l'economia del país, alhora que han de refermar de manera explícita, amb inversions i amb legislació, el compromís del Govern i de la gran majoria dels ciutadans i ciutadanes en la protecció de l'entorn. L'acció del Govern, i en aquest cas del Departament, s'ha fonamentat, per tant, en els objectius fixats en el sisè Programa marc del medi ambient de la Unió Europea i en l'aplicació del principi de la integració de les polítiques ambientals en el conjunt de polítiques públiques del Govern. El repte a superar és el de transcendir la mera superposició de les diferents polítiques sectorials en medi ambient. Es tracta d'integrar les problemàtiques a base de tres conceptes fonamentals: el territori, l'aigua i l'energia, que necessiten solucions conjuntes amb l'objectiu d'integrar la petjada humana en l'àmbit ecològic.

Aquesta integració de polítiques ambientals permet fer un pas més quan s'hi uneixen també la preocupació pel manteniment de l'activitat econòmica i la millora de la cohesió social, cap al concepte d'un desenvolupament sostenible que constitueix el paradigma de l'acció del Govern. Per tant, la transversalitat entre el Departament i els altres departaments del Govern és una de les eines de treball més útils per aconseguir aquest objectiu, i és en aquesta que ja hem estat treballant.

Aquesta nova cultura de treball transversal i d'integració de la visió sostenibilista en l'acció de govern constitueix un repte de gran dimensió del que representa un canvi d'enfocament de la manera de fer del *business as usual*; requereix eines de concertació, diàleg i consens que permetin l'obtenció d'acords entre tots els agents implicats, públics i privats. I aquí, en aquest camí, en el de la concertació, hem estat treballant.

Exemples que ho demostren: l'aturada del transvasament de l'Ebre i la incorporació dels criteris de la Directiva marc de l'aigua a la política i a la gestió d'aquesta, apostant per la gestió sostenible d'aquesta; el conveni de col·laboració amb el Ministeri de Medi Ambient per a les obres alternatives al transvasament de l'Ebre; la

creació de comissions de treball per cercar una solució a la contaminació dels sediments dipositats en el riu Ebre a l'alçada de Flix; l'acord amb el Departament d'Agricultura per a un nou model de gestió en la fertilització i una agricultura i ramaderia sostenibles; acord per a la cobertura de la demanda d'àrids a Catalunya; participació en la redacció del Pla estratègic d'energia de Catalunya; conveni amb la patronal química de Tarragona, l'AEQT, que agrupa totes les accions a realitzar per les empreses químiques; conveni amb DURSI i Localret per a la posada en marxa d'una xarxa de control de radiacions de les antenes de telefonia mòbil; s'ha finalitzat la redacció del Pla estratègic de gestió forestal; l'aprovació de plans de tramitació de quaranta espais naturals protegits, així com altres plans especials, com Muntanyes de Begur, Alta Garrotxa i Castell Cap-roig; la signatura de nous convenis amb els sistemes integrats d'Ecoembes i Ecovidrio; la millora en les condicions de retorn del cànon sobre deposició de residus municipals, les quals han portat a un retorn de més de 30 milions d'euros/any cap als ens locals.

Queda bastant clar, amb aquests exemples, que la voluntat de diàleg i consens ha estat i continuarà sent el principi inspirador de tota la tasca que encara avui volem fer des del Departament de Medi Ambient i Habitatge.

A continuació m'agradaria assenyalar tots i cada un dels vectors sobre els quals estem treballant.

Respecte de l'aigua. S'ha posat de manifest que l'aigua és un tema prioritari per a aquest Govern. La implantació d'una nova política hidràulica en la línia del compliment de la Directiva marc de l'aigua, aquesta nova política es fonamenta a cercar solucions en el mateix territori, amb l'objectiu de millora de l'ecosistema per millorar la qualitat de l'aigua dels abastaments, garantint l'existència de prou recursos per als usos sostenibles de l'aigua. Permetin-me recordar alguns dels principals objectius d'aquesta legislatura. Avui podem considerar que les fites més importants han estat assolides; algunes resten en un procés de realització molt avançat.

A la seva primera compareixença, el conseller Milà feia referència a la necessitat d'aturar el transvasament de l'Ebre i sotmetre's al dictat de la Directiva marc de l'aigua. El canvi en el Govern de Madrid va provocar un rebuig a aquella situació i va permetre substituir els projectes amb fons europeus per altres ambientalment més acceptables, en un reduït termini de temps. L'any 2004, s'inicien les negociacions per a la modificació del PHN. Els primers acords són: la no-execució del transvasament i la no-execució de la connexió CAT - Abrera, i es comença a plantejar substituir-les per alternatives ambientals més sostenibles.

El Govern de la Generalitat ha presentat 145 propostes d'actuació al Ministeri de Medi Ambient, per un import total de 1.100 milions d'euros, per obtenir fons europeus i cobrir les necessitats hídriques de Catalunya. Els fons europeus ja concedits pugen 433 milions d'euros. Des d'aquesta presentació, el Departament de Medi Ambient, mitjançant l'Agència Catalana de l'Aigua, està col·laborant amb el Govern central perquè tots els projectes presentats puguin ser executats amb fons de

cohesió europeus, tant per part de l'Estat, amb obres d'interès general, com per part de la Generalitat, amb obres d'interès autonòmic.

Per elaborar i executar els plans i projectes de protecció, millora ambiental i desenvolupament social del delta de l'Ebre, s'ha produït un nou enfocament a través del Pla integral de protecció del delta de l'Ebre, en concordança amb els criteris de la Directiva marc de l'aigua, amb clara vocació ambiental, deixant de banda la visió instrumental antiga, de compensació d'un transvasament, que tenia amb el PHN del 2001.

Respecte al Pla nacional de gestió de l'aigua, estem desenvolupant un pla, mitjançant els instruments següents: Pla sectorial d'abastament en alta de Catalunya, Programa de reutilització de les aigües de Catalunya, estalvi d'aigua destinada a l'ús domèstic i públic, Programa de foment de l'estalvi de l'aigua en l'agricultura i revisió del Pla de sanejament. El 22 de desembre del 2005 es va aprovar provisionalment el Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes, el PSARU, que disposa de 1.068 milions d'euros. Aquest és, per tant, un dels objectius fonamentals.

Pel que fa a residus, estem impulsant la reducció i el reciclatge dels residus, tot establint un pla estratègic de xoc que actuï de manera integral sobre la prevenció en els sectors productius i en les polítiques de reutilització i reciclatge. Estem revisant els plans sectorials de residus per tal d'optimitzar i flexibilitzar l'actual gestió dels residus municipals, els industrials, els de la construcció i els ramaders.

Fins ara s'ha estat treballant en el Pla estratègic de xoc per complir els objectius establerts al Programa de gestió de residus municipals de Catalunya. En aquest sentit, s'ha fet i ha comportat la consolidació de més de trenta convenis amb ens locals, que representen una població del 93 per cent de Catalunya, més enllà dels 6,5 milions d'habitants. A finals del 2005 es va presentar el Pla d'acció sobre els residus municipals, del 2005 al 2012, que inclou la revisió i formulació de la normativa, revisió de l'actual Programa de residus, Pla territorial sectorial i Pla d'inversions.

S'ha elaborat i presentat al consell de direcció de l'Agència de Residus de Catalunya un esborrany d'avantprojecte de llei sobre el sistema de dipòsit de devolució i retorn de determinats envasos, en compliment de l'acord del Govern i dels mandats del Parlament de Catalunya. Sapiguem també que, alhora, el Ministerio de Medio Ambiente ha fet un procés de revisió de la Llei d'envasos i de residus d'envasos, la LERE, i que, en aquest sentit, des de l'Agència de Residus s'estan plantejant propostes amb l'objectiu que siguin recollides clarament en la legislació estatal, independentment que, a més, això generi un problema o no de debat competencial sobre aquesta.

Des de l'inici de la legislatura, s'ha treballat per desencallar la situació heretada pel que fa a la consolidació dels sistemes integrats de gestió Ecoembes i Ecovidrio, que representa, per al món local, un augment de 20 milions d'euros per als propers cinc anys amb relació als anteriors imports. Les ordres de subvenció s'han incrementat i ampliat substancialment amb relació a la

legislatura anterior: hem passat de 7,5 milions d'euros a 22,5 milions d'euros. I també amb noves línies per donar més suport econòmic a projectes de prevenció, a projectes que incorporin la inserció social en l'àmbit dels residus.

El Departament, a través de l'Agència de Residus, i un cop desplegat el Pla territorial sectorial d'infraestructures, proposarà un pla d'actuacions que contempli els escenaris possibles per a l'abandonament progressiu de la incineració com a forma de gestió dels residus municipals. Alhora, estem preconitzant també el foment de la participació de tots els agents, així com la realització d'accions de conscienciació i de divulgació comunicativa.

Pel que fa al medi natural, estem desenvolupant un seguit d'actuacions per a la gestió eficaç de la protecció i preservació de la biodiversitat, en la línia i objectius que ens assenyala la Unió Europea. Estem introduint innovacions en la gestió dels espais naturals protegits d'aquest país. Des de l'inici de la legislatura, hem treballat intensament en la creació del Consorci del Delta del Llobregat, amb l'aprovació dels plans de delimitació de quaranta espais naturals protegits i els plans especials que ja he esmentat anteriorment; la inclusió de l'espai de Gallecs al PEIN; la protecció del gorg de Creixell; s'han elaborat plans especials dels següents parcs naturals: Cap de Creus, Zona Volcànica Garrotxa, Aiguamolls de l'Empordà, Cadí - Moixeró, així com del Paratge Natural d'Interès Nacional del Massís de l'Albera i de les reserves naturals del delta del Llobregat.

Alhora, hem constituït la junta rectora i la posada en marxa del Parc Natural de l'Alt Pirineu; aquest parc natural, com vostès saben prou bé, és el més gran de Catalunya. Alhora, estem treballant en l'ampliació del Parc Natural de la Muntanya de Montserrat, així com en l'inici per a l'ampliació del Parc Nacional d'Aigües-tortes i Estany de Sant Maurici. Hem presentat públicament la creació del parc natural de Collserola, així com els treballs previs de delimitació del parc natural del massís del Montsec.

S'ha constituït un únic centre dedicat a la reproducció del bisó europeu, amb el programa Life, junt amb el Mima; aquest està situat al Pont de Suert. Hem dut a terme decrets per a l'afectació de danys a la fauna, a l'agricultura i a la ramaderia; això té a veure amb l'abella i l'abellerol, així com l'ós bru, el llop, etcètera. Hem fet un avantprojecte de la llei de pesca recreativa, que en aquests moments està en diàleg amb el sector i en exposició pública, tot i que, òbviament, com sóc conscient del que els deia tot just al començament, som conscients que segurament no podrà veure la llum durant aquest període de sessions.

El Pla general de política forestal ha estat aprovat com a pla territorial sectorial. S'ha invertit la tendència en l'assignació de recursos econòmics per als boscos: 30 milions d'euros 2005-2006, i un 10 per cent d'increment respecte a la convocatòria del bienni anterior. Hem aprovat el Reglament que desplega la Llei de protecció d'incendis forestals en urbanitzacions; permetin-me que aquí no m'estengui absolutament ni un segon més, perquè tot just d'aquí a una setmana tenim una com-

pareixença conjunta la consellera d'Interior i jo mateix per explicar el Pla.

I, evidentment, passàrem a polítiques ambientals i sostenibilitat. Aquí hem fet el suport als ens locals per a les seves agendes 21 i plans directors de sostenibilitat, amb una especialització en les actuacions relatives a la prevenció del canvi climàtic, una cooperació interregional per al desenvolupament de la gestió integrada i l'aplicació de la coeficiència a edificis i comunitats amb una especialització en la generació i demanda d'energia.

A partir de l'any 2004, s'ha posat èmfasi a dotar de suport els ens locals, que s'ha multiplicat per tres durant els anys 2004-2006. Alhora, s'han estat duent a terme tres línies en l'atorgament d'aquestes subvencions: accions de prevenció del canvi climàtic, promoció de la mobilitat sostenible i accions d'integració de polítiques de sostenibilitat en l'acció local.

Pel que fa a la lluita contra el canvi climàtic, la Generalitat de Catalunya, a través dels departaments d'Economia i Finances i Medi Ambient i Habitatge, ha ajudat que a Barcelona s'hagi creat la primera plataforma d'intercanvi de drets d'emissió de CO₂ de tot l'Estat espanyol, SENDECO₂, coneguda com a SENDECO₂. Aquesta plataforma participada té com a objectiu arribar a convertir-se en la plataforma de referència de compra i venda, en definitiva, la borsa dels drets d'emissió dels països de la Mediterrània.

Amb relació als mecanismes flexibles del Protocol de Kyoto, s'ha dut a terme un assessorament empresa/institucions sobre la idoneïtat dels projectes plantejats i s'han fet ja deu prediagnòstics de viabilitat dels projectes.

Pel que fa al foment de les energies renovables, tenim una competència que ens correspon des del pacte de govern, que és l'impuls de les energies renovables; posteriorment també es parlava de polítiques d'estalvi i eficiència energètica. Hem col·laborat, per tant, amb el Departament de Treball i Indústria en l'elaboració del Pla d'energia de Catalunya; s'ha treballat en el foment de la implantació de l'energia eòlica, i també s'ha creat una eina pionera, una eina molt complementària, que és, en aquest cas, el desenvolupament del mapa dels vents.

Pel que fa a l'avaluació ambiental i la incorporació i la sostenibilitat del planejament urbanístic..., de millorar la coordinació entre les unitats del Departament i altres departaments del Govern. Això ha comportat actuacions organitzatives de caire intern. S'han constituït les oficines territorials d'avaluació ambiental a cada un dels serveis territorials, dotant-les de persones, per realitzar tasques d'avaluació ambiental dels plans urbanístics i de certs grans projectes d'infraestructura, així com de les modificacions d'usos del sòl. En aquest sentit també, hem avançat en la redacció de l'avantprojecte del que serà, en un futur, la transposició de la Directiva d'avaluació ambiental de plans i programes.

I, respecte a la informació i l'educació ambiental, permetin-me tan sols que citi l'impuls per a la creació de l'observatori de la sostenibilitat de Catalunya, que ha de ser un vehicle que anyalment ens permeti fer una avaluació global de com estem respecte d'aquest ob-

jectiu fonamental. En aquest sentit també, dir-los que hem obert una línia de col·laboració, de participació i de registre amb les entitats ecologistes i ambientalistes, de les quals més de cent hi estan inscrites.

Pel que fa a la qualitat ambiental, m'agradaria comentar-los que han augmentat un 40 per cent les resolucions ambientals amb relació al període anterior. Això ho ha possibilitat el reforç de les oficines de gestió ambiental unificades, OGAU. Per a la gestió de les dejeccions ramaderes, s'han incorporat importants simplificacions administratives i hem creat les unitats tècniques de verificació ambiental. S'han emès seixanta-quatre declaracions d'impacte ambiental positives en infraestructures i equipaments, i autoritzacions ambientals de projectes de parts eòliques amb una potència instal·lada total de 200 megawatts; la redacció de l'Avantprojecte de Llei reguladora del sistema d'acreditació de les entitats col·laboradores, i s'ha iniciat el procés de modificació de la Llei 3/98, un altre que segurament no podrem veure culminat nosaltres, almenys en aquest període –jo espero que en el proper sí–, i en el qual, en aquests moments estem, com és obvi, treballant conjuntament amb col·legis professionals, amb els sectors, amb les entitats patronals, etcètera, és a dir, amb tots aquells interessats..., que permeti evolucionar.

S'ha elaborat el mapa de capacitat acústica dels municipis de Catalunya, un decret sobre contaminació lumínica; s'han fet les autoritzacions per a 327 instal·lacions subjectes al Pla d'emissions, i en data 23 de maig, ahir mateix, vaig tenir l'honor que fos aprovat pel Govern el Decret de zones de protecció especial de contaminació d'òxids de nitrogen i partícules inferiors a deu micres, que afecten quaranta municipis de Catalunya. L'important no és que s'hagi aprovat aquesta definició, sinó que s'aprovi la redacció d'un pla immediat, per prendre mesures que possibilitin la reducció, justament, d'aquesta contaminació de caràcter atmosfèric.

Pel que fa a la meteorologia, dir que crec que és evident que el Servei Meteorològic compta avui amb una xarxa d'infraestructures i equipaments tècnics capdavanters. Tenim més de tres-centes estacions meteorològiques automàtiques, que majoritàriament gestiona el Servei Meteorològic de Catalunya, a les quals cal afegir els tres radars i tres antenes de la xarxa de detecció de descàrregues elèctriques, que, juntament amb la xarxa nivològica, serveixen per a la realització de pronòstics meteorològics, cada vegada més eficients i cada vegada més eficaços. Alhora, estem col·laborant amb empreses punteres del sector, fins i tot amb organismes internacionals, com pot ser el Global Precipitation Measurement, de la NASA. També hi ha previst desenvolupar diverses aplicacions hidrometeorològiques, que poden representar una molt notable utilització dels radars –no, quan dic «la NASA», no els mirava a vostès per res especialment, eh? (*Veus de fons.*) S'ha creat la base de dades meteorològica, que ben aviat serà operativa, i s'estan implementant nous models i eines de pronòstic meteorològic i per a la navegació, que tindran múltiples aplicacions en diversos projectes de recerca d'interès agrometeorològic i de canvi climàtic.

Els vull fer saber que en aquests moments, dintre de les grans prioritats del Departament –ja veuran vostès que

no consumiré ni molt menys l'hora que podria tenir, sinó que intentaré anar molt més de pressa—, els vull dir que, avui, una de les principals ocupacions del Departament i que jo considero absolutament prioritària és la definició de l'ampliació de la xarxa Natura 2000. Jo m'he proposat que la puguem tenir a punt abans de l'estiu, i amb un ampli acord per part dels agents econòmics territorials i parlamentaris. No tancarem aquest tema en fals, ni creant cap conflicte; vull fer-ne, d'aquest, un exponent de feina ben feta i de conciliació moderna dels interessos de la conservació de la natura i del manteniment i de la potenciació de les activitats agrícoles, ramaderes, forestals i turístiques de Catalunya.

Vull dir-los també que, abans de dues setmanes, presentaré, conjuntament amb el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el document d'avenç de directrius de gestió de la xarxa Natura. Per tant, ho farem amb temps suficient, dins del marc de l'allargament que jo mateix vaig oferir per a la presentació de les al·legacions, propostes, etcètera.

Haurem d'abordar l'elaboració també d'aquest Pla d'actuació que els deia abans, corresponent a les zones d'especial protecció per contaminants òxids de nitrogen i partícules inferiors a deu micres. Estem treballant amb els departaments d'Indústria, PTOPI —ja ho saben vostès, Política Territorial—, Salut i Interior, amb els ens locals, amb la Diputació de Barcelona, amb el Port de Barcelona i l'Aeroport del Prat, perquè tots ells hi són implicats i cridats, en la definició d'aquest Pla.

En aquests moments, estem tramitant una nova regulació del Consell Social per al Desenvolupament Sostenible. I és voluntat meua poder, abans del mes de juliol, posar-lo en marxa, la seva constitució formal i la generació de les seves corresponents comissions, que representen agents socials, econòmics, entitats, institucions.

Pel que fa al vector de l'aigua, permetin-me l'aprovació de la delimitació de zones d'aqüífers vulnerables i del corresponent Pla d'actuació; el Programa de determinació i recuperació dels cabals de manteniment dels rius de Catalunya; actuacions de protecció i de prevenció d'inundacions; Pla d'espais fluvials; Avantprojecte de llei de modificació de la 6/93, de residus; Avantprojecte de llei de finançament de les infraestructures i el cànon sobre la deposició dels residus municipals i residus de la construcció, així com la revisió del Programa de residus municipals.

Cal assenyalar també la tramitació del Pla territorial sectorial d'infraestructures de residus; la creació de l'Agència Catalana de la Natura; aprovació del Pla general de política forestal; aprovació del Reglament que desenvolupa la Llei del cos d'agents rurals; l'Avantprojecte de la llei de caça —que en tot cas, com és obvi, només podrà ser objecte de coneixement i d'inici de debat en el sector—; la creació del Parc Natural de les Muntanyes de Prades i els Boscos de Poblet; l'ampliació del Parc Natural de Montserrat, com els deia, així com el d'Aiguestortes.

Permetin-me referir-me ja, entrant en la fase final, a alguns dels acords que jo mateix vaig poder dur a terme amb la ministra Narbona, fa tan sols uns pocs dies.

El primer d'ells era pel que fa als convenis en el riu Llobregat. Aquí es va situar com a prioritat la restauració ambiental des de Martorell al delta, dotada amb 27 milions d'euros, dels quals 15 són en el medi aquàtic del delta del Llobregat, i 12 són en el que en podríem dir l'entorn del riu, entre Martorell i el pont de l'autovia. En aquest mateix conveni, es garantirà la presència equilibrada, idèntica, entre el Ministeri i la Generalitat.

En segon lloc, el segon element d'acord va ser l'estabilització de la platja del Prat, per possibilitar que fos l'element des d'on es fes la captació d'aigua per a la infraestructura de tractament d'aigües marines, és a dir, la coneguda com a dessaladora.

En tercer lloc, hi van haver convenis de cessió per l'ús d'inversions a la Costa Brava. Concretament —molt ràpidament—, una d'elles sobre el Club Méditerranée, la qual ha de permetre clarament la restitució i la recuperació d'aquell entorn paradisiàc que forma part del Parc Natural del Cap de Creus i la platja de Pals, que, evidentment, saben vostès que es va produir l'enderroc de les antenes de Radio Liberty, però en aquests moments del que es tracta és, justament, com integrem, d'acord Ajuntament, Generalitat i Ministeri, justament com integrem les dunes i com integrem el conjunt d'aquell sistema, i fins i tot fem un ús públic d'algun dels equipaments que d'allà es deriven, que podria ser un centre d'observació, un centre de divulgació, etcètera.

Pel que fa al Parc Nacional d'Aiguestortes, dir-los que estem treballant conjuntament amb el Ministeri per acabar ja la delimitació de l'ampliació. La proposta se situa a l'entorn d'un 20 per cent d'ampliació de l'actual àrea protegida, i creiem que pot ser aprovat també en l'inici de la tardor. En aquest sentit, jo vaig manifestar a la ministra el nostre malestar, que és un malestar que sé que comparteixen clarament els avui grups en l'oposició, si més no Convergència i Unió, perquè aquest és un tema que ve molt de lluny: el Parc Nacional d'Aiguestortes està infradotat respecte d'altres parcs. I en aquest sentit aquesta és una qüestió en què nosaltres sempre ens hem sentit recolzats pel conjunt de la cambra i pel conjunt dels grups parlamentaris de Catalunya.

Permetin-me dir-los, en matèria d'habitatge, que aquesta és una de les grans prioritats del país i és una de les grans preocupacions del país. Reiteradament, abans sortien tres temes. Un era l'atur; sortosament, i fruit de moltes accions —en les quals tothom aquí es pot apuntar medalles, només faltaria!—, ha baixat. El terrorisme sembla que entra en una via, diguéssim, com a mínim, si més no, de no convertir-se en un tema obsessiu per a la ciutadania. I queda, com a tema obsessiu, recurrent i profund per a la ciutadania, justament el tema de l'habitatge. Si l'IPC, en deu anys, ha evolucionat el 30 per cent, els preus de l'habitatge han evolucionat el 300 per cent, almenys a molts llocs de Catalunya: a Barcelona, a la conurbació, a les capitals fonamentals de comarca, a les capitals de vegueria, per descomptat, etcètera.

Per tant, podríem veure per què ve això. Ve per moltes causes. Financeres, perquè la davallada dels tipus d'interès ha fet que això sigui un fenomen, diguéssim, que ha fet molt llaminar el tema; a més, amb la consecució d'allargar també els períodes. A efectes demogràfics:

l'increment d'unitats familiars i la disminució de residents per habitatge són tremends, són espectaculars. Econòmics: la caiguda de la rendibilitat econòmica d'altres actius ha fet que molt bona part de la gent, especialment a la borsa, hagi vist com una manera de recol·locar els diners, justament, el sector immobiliari.

Davant d'aquesta realitat, molts han dit que la millor solució al problema era la liberalització. En aquest sentit, nosaltres creiem que no és així, i la prova d'això és que portem, jo diria, no dotze, sinó setze o divuit anys de neoliberalització, que no solament no resol els problemes, sinó que els agreuja.

Per tant, en aquests moments hem de ser conscients que havíem caigut també, a nivells molt baixos, en tot el que era la promoció de l'habitatge protegit, i per tant hem d'anar a dur aquest problema, resoldre'l, des de la seva arrel. I això vol dir que aquest problema –n'hem de ser conscients– no afecta especialment tota la societat igual; afecta diferents sectors, evidentment els joves, la gent amb rendes baixes, aquells que tenen ocupació temporal, la població amb risc d'exclusió social, gent gran, persones nouvingudes, famílies monoparentals, etcètera. Però, a més, també està en absoluta relació amb l'evolució del mercat del treball. És molt important que siguem conscients que en el futur ja no es pot pensar que un trobava un habitatge en funció d'on anava a treballar, i considerava que anava a treballar per a tota la seva vida en el mateix lloc. Això s'ha acabat, és un model extingit, és un model que, en tot cas, potser podríem dir que perviu només en el sector dels funcionaris de les administracions públiques; en tots els altres casos, això no existeix, com bé coneixen molts dels diputats i moltes de les diputades. Per tant, necessitem respostes pròpies, genuïnes i, algunes d'elles, que no les pot donar el mercat.

Des del Departament, per tant, hem adoptat mesures per impulsar una acció urgent i concertada, però intentant, a la vegada, justament això. Si això és un problema social, no és un problema merament governamental, encara que també és governamental; és un problema en el qual cal implicar tota la societat fonamental. En aquest sentit es van marcar com a objectius promoure la construcció de 42.000 habitatges de protecció oficial en quatre anys, un 50 per cent dels quals havien de ser de lloguer; rehabilitar un mínim de 40.000 habitatges, donant prioritat a les instal·lacions d'ascensors, a les obres de millora d'eficiència energètica dels edificis, a la rehabilitació de patologies estructurals; donar sortida als prop de 90.000 expedients d'ajuts que ens vàrem trobar i fer front, per tant, a un deute de 80 milions d'euros, de prop de 80 milions d'euros; concedir ajuts per a la formació de patrimoni públic de sòl municipal; concedir ajuts a les promocions de lloguer; crear una nova figura d'habitatge protegit, i consentir i garantir absolutament la transparència en la destinació dels habitatges protegits, establint, a la vegada, un sistema d'ajuts per compensar els diferencials entre els lloguers que poden suportar les llars llogateres amb ingressos baixos i els lloguers adequats que haurien de percebre els propietaris o gestors; creant, a la vegada, borses de lloguer d'habitatge social i coordinant, a través d'Adigsa, la creació d'una xarxa catalana de mediació per al lloguer.

Respecte d'aquests compromisos, els voldria dir que hem avançat en els següents sentits. Quant a la construcció d'habitatges de protecció oficial iniciats, l'any 2004 en vàrem iniciar 6.390, un 26 per cent per sobre dels que hi havia el 2003, dels quals 2.170 van ser de lloguer. L'any 2005 n'hem iniciat 6.932, és a dir, n'hem incrementat un 8 per cent i escaig per sobre de l'any anterior. Amb aquestes qualificacions, podem dir que es compta amb 13.322 com a habitatges iniciats amb protecció oficial des de l'inici del nou Govern, que representa un 89 per cent dels 15.000 que eren l'objecte marcat per als dos primers anys; és a dir que, per tant, portem un dèficit que podríem estimar, en aquest cas, en gairebé un 15 o un 18 per cent respecte del que ens havíem marcat.

Respecte als habitatges construïts per l'Incasol, 3.061 corresponen a promoció directa. A més d'aquests habitatges, l'Incasol en té 7.451 en fase de projecte, gràcies a la signatura de cent tretze convenis amb ajuntament emparats en els plans locals d'habitatge. Jo haig de dir que el compromís de l'Incasol de fer 11.000 habitatges en quatre anys, és en aquests moments, amb 10.512, a punt de complir els dos primers anys de legislatura... És a dir que en aquest cas portaríem un sobreescrèix i se situaria, l'acompliment, al voltant del 95 per cent.

Pel que fa a habitatges de cooperatives i fundacions, l'Incasol, emès en el primer protocol, signat l'any 2004, va establir la cessió de sòl propi a cooperatives i fundacions, així com la realització del Pla 2005-2010. L'any 2005 vàrem plantejar, per tant, la preparació, per part de l'Institut Català del Sòl, per a més de cent mil habitatges, dels quals preveiem que el 50 per cent dels cent mil seran habitatges protegits. Només el recompte d'aquests habitatges, que lògicament no inclouen els promotors privats..., s'iniciaran, a partir d'aquest any, sobre sòls de reserva urbanística o del mercat lliure, i permeten assegurar ja una xifra de 28.373 habitatges, que voldria dir el compromís global assumit en el pacte del Tinell, al voltant del 68 per cent.

Pel que fa a la rehabilitació, durant l'any 2005, la Direcció General d'Habitatge ha rebut sol·licituds i ha encarregat la realització de 5.002 tests d'edificis, 2.187 informes d'idoneïtat, que cobreixen un total de 82.810 habitatges. Per tant, resulta evident que la rehabilitació de 40.000 habitatges que havíem previst en el programa del pacte del Tinell, es veurà àmpliament superada ja durant aquest exercici. Dintre dels tests d'edificis destaquen, per la seva importància, un 59 per cent d'obres per reparar patologies i un 30 per cent d'instal·lació d'ascensors. En aquest cas, hem de dir que hi ha una allau de peticions encara i que en aquest sentit anem a l'obtenció de noves aportacions pressupostàries tant per a l'exercici del 2006 com del 2007. El Govern és a punt d'aprovar un pla pluriennal de finançament de la rehabilitació a Catalunya per al període 2006-2008, amb una dotació de 150 milions d'euros i una mitjana anual de 50 milions, que permetrà cobrir la demanda enregistrada.

Els programes de mediació en el lloguer social i de lluita contra l'exclusió social residencial. Entre els mesos de maig i setembre de l'any 2005, es van atendre 2.153 sol·licituds d'ajuts per al pagament de lloguer par part de

famílies amb ingressos per sota dues vegades l'IPREM. Les subvencions a promotors i a famílies endarrerides s'han posat en marxa, fent front a un deute, com dèiem, de la vora 80 milions d'euros. I en acabar l'any 2005 s'han posat en marxa vuitanta oficines locals d'habitatge, que han tingut una mitjana de 60.000 euros per a cada una d'elles.

També l'any 2005 s'havien posat en marxa ja quaranta borses de mediació social, a iniciativa dels ajuntaments i consells comarcals, i en els quals hi ha hagut un suport econòmic i també tecnològic per part del Departament. S'han signat acords i convenis amb la Secretaria de Joventut i, per descomptat, amb les entitats financeres de Catalunya, per donar préstecs per a la compra d'habitatges de protecció oficial a preu concertat, així com per a la rehabilitació.

Respecte de la producció normativa, assenyalar que s'han produït diversos decrets. Només els assenyalaré que un dels més importants segur que és el Decret d'ecoeficiència energètica dels edificis, el desplegament del Pla per al dret a l'habitatge i, per últim, un que vos-tès coneixeran ben aviat, que és el Projecte de la llei del dret a l'habitatge. Permetin-me aquí que em detingui uns minuts.

Aquesta Llei, que nosaltres, a més, hem declarat d'urgència, entenem que és absolutament necessària per regular un dels aspectes que preocupen més l'economia familiar: l'àmbit de planificació de l'habitatge, mitjançant la creació del Pla territorial sectorial de l'habitatge i els programes supralocals. Ha d'afectar l'àmbit de la qualitat del parc immobiliari i de les garanties per a un ús adequat. Ha d'afectar també l'àmbit de la protecció dels consumidors i usuaris, a partir de la regulació dels drets i obligacions derivats de les seves relacions amb tots els agents vinculats amb l'habitatge: els promotors, els constructors, els administradors de finques i els agents immobiliaris. I ha d'afectar també l'àmbit de la política de protecció pública de l'habitatge, així com el règim de protecció oficial.

La nova ordenació que representa aquesta norma incideix i transforma camps molt importants del dret de l'habitatge que abans quedaven desatesos. En aquest sentit, interessa destacar el següent.

En primer lloc, l'objectiu de la solidaritat urbana. En aquest sentit, es planteja que els municipis de més de tres mil habitants, en un període de vint anys, disposin d'un parc mínim d'habitatge destinat a polítiques socials. Aquest parc hauria de representar un 15 per cent del total d'habitatges principals existents en l'esmentat municipi.

En segon lloc, la inspecció tècnica d'habitatge. Per tal de mantenir un control eficient de la qualitat dels habitatges i dels seus elements comuns de què formen part i garantir-ne l'adequació als nivells de qualitat exigibles en cada moment, el Projecte de llei estableix l'exigència de realitzar periòdicament una inspecció tècnica, allò que n'hem dit «la ITV dels edificis».

Reserves, a la vegada, per a habitatges amb protecció oficial. En aquest sentit, el Projecte de llei presta una atenció especial a les necessitats de promoure la diversi-

tat i la cohesió social en els barris i sectors residencials de ciutats i pobles, com a garantia d'una adequada integració urbana i per a la prevenció de fenòmens de segregació. Amb aquest objectiu, està clar que hi haurà una delimitació de tot el que han de ser les condicions perquè sigui possible dur a terme això, i, complementària amb això, la generació d'un registre de sol·licitants.

Voldríem dir que en tràmit parlamentari –i per tant ja no en parlaré ni un segon, perquè està en les seves mans– tenim en aquests moments el Projecte de llei de mesures de medi ambient, que respon a la necessitat d'introduir un conjunt de modificacions de caràcter puntual en la legislació vigent.

Vull dir-los que durant aquest període jo estic convençut que aconseguiré, en aquest sentit, amb l'ajuda de vos-tès, amb la col·laboració de vos-tès, amb la crítica de vos-tès, per descomptat, assolir que els objectius que els he pogut explicar –que he esmentat que una part ja són realitzacions– es puguin dur a terme. I, en la mesura de tot això, jo espero tindre la seva comprensió, espero tenir la seva ajuda, espero tenir, en definitiva, que, aconplint aquests objectius, segur que tots intentarem servir el millor possible els interessos del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, conseller, també per la concisió i el temps.

Si els sembla bé, ara faríem una suspensió de cinc minuts de la sessió, per tal que els grups puguin preparar les seves intervencions, i reprenem de seguida.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i vuit minuts i es reprèn a les onze i onze minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

En aquesta interrupció que hem tingut, aquests minuts, hem parlat amb els grups parlamentaris i hem acordat, atès que la sessió d'avui té el tema monogràfic de la compareixença del conseller de Medi Ambient i Habitatge i que no hi ha cap altre tema de l'ordre del dia a tractar, que podíem dedicar-hi una mica més de temps. I hem quedat que les intervencions dels grups seran de quinze minuts, en lloc dels deu que havíem previst inicialment. Evidentment, és un temps màxim. És a dir, els grups que no el vulguin exhaurir, doncs... (*veus de fons*), seran remerciats.

Bé, pertocaria, en primer lloc, la intervenció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en primer lloc prendrà la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler; la té.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president, amb el benentès que repartirem el nostre temps, a raó de, més o menys, deu i cinc minuts –medi ambient i habitatge, que ho farà el

company Carles Puigdomènech, com és habitual en el nostre Grup Parlamentari.

En primer lloc, benvingut, conseller, secretari general i membres del Departament que l'acompanyen, i, en qualsevol cas, gràcies per una compareixença que, des de la nostra perspectiva, ve a constatar que això està dat i beneït, cosa que intuïm i sabíem. Hem arribat al final sobtat de la legislatura i després de sentir-lo a vostè..., que a més a més és un balanç francament decebedor; i crec que aquesta expressió no la fem només nostra, des de Convergència i Unió, pel simple fet que som oposició, sinó que queda palesa en la seva intervenció. Ens ha fet una magnífica relació de totes aquelles lleis que no arribaran a port, ens ha fet una magnífica reflexió sobre tots aquells projectes que va venir, ara fa dos anys, el seu predecessor a explicar aquí i que no han vist cap mena de concreció –i després m'hi referiré amb una mica més de detall.

Sí que compartim amb vostè una cosa: que és temps de fer balanç. No podem fer altra cosa. Quan vostè va anunciar la compareixença –vostè mateix ho ha dit–, tenia gairebé dos anys per davant; ara, com a molt, com a molt –vostè mateix també ho ha dit i és una realitat coneguda i objectiva–, té escassament sis mesos com a molt, com a molt. Per tant, l'únic que es pot fer és fer balanç. I nosaltres, aquest balanç, per posar-ho amb paraules del fins ara conseller primer..., deia: «Aquest és un govern d'absoluta provisionalitat fins a les eleccions, que ha de gestionar» –i això té bastant a veure amb el que li pensem plantejar–, «però que no pot prendre decisions importants». Això ho deia, just en sortir del Govern, l'exconseller Bargalló.

En qualsevol cas, dit això, benvingut, gràcies per l'explicació, i a partir d'aquí, home, sí que ens agradaria referir-nos a la seva intervenció i fer també aquest balanç, en aquest cas des de la nostra perspectiva; un balanç que es basa en quatre o cinc punts.

El primer, que crec que es desprèn de la seva mateixa intervenció, és que vostès han aturat el país. I de quina manera! Vull dir, ja sé que ha fet esforços per dir: «Escolta, no, no hem parat això, no hem parat allò...» Només cal parlar amb els empresaris, cal parlar amb la gent emprenedora, cal parlar amb els ajuntaments, cal parlar..., quines són les relacions amb l'Agència Catalana de l'Aigua, etcètera; com s'ha aturat. Jo crec que vostès han excel·lit en allò de no fer, ni deixar fer, particularment des de l'Agència Catalana de l'Aigua. I val a dir que l'honoren alguns dels canvis que han fet, que suposo que responen a aquest reconeixement explícit que la cosa no ha funcionat dintre l'Agència Catalana de l'Aigua, no? Què ha fet fins ara, en aquest capítol de balanç, l'Agència Catalana de l'Aigua? Doncs, apujar els impostos, reduir les inversions i paraitzar moltes i moltes actuacions.

Balanç en el capítol de residus? –i seré molt telegràfic, per raons òbvies; només tenim deu minuts. Em pot dir quin abocador nou hi ha en construcció o s'ha fet aquests dos darrers anys en aquest país? Cap; cap ni un. Balanç en connexió elèctrica? Potser no és pròpiament d'aquesta Comissió, però el Pla energètic està com està; avui surten males notícies amb relació a les

energies renovables, particularment les eòliques. Mapa eòlic? On és? Xarxa Natura 2000? –en parlaré una mica al final. Embolica que fa fort: tenim un país, gairebé, en peu de guerra, que em dona la sensació que el Govern, o particularment aquella part més metropolitana del Govern, no se n'ha assabentat, però els invito que vagin a la Segarra, que vagin al Solsonès, que vagin arreu del país i veuran com estan els ànims en la xarxa Natura 2000. Bracons? Tard i malament. La Llei d'intervenció integral? Ja ho ha dit: no hi serem a temps, i a més a més deixarem milers d'empreses en una espècie de situació bastant rara. Purins? Vostè ha dit: «Sí, hem fet el Gesfer o aquest consorci...», però ha desaparegut la problemàtica dels purins de l'agenda política del Govern. Per tant, en aquest sentit, paralisi.

Segon, vostès han incrementat els impostos fins allà on han pogut, i no podran més perquè s'acaba la legislatura, perquè val a dir que les lleis que vostè ha anunciat que ja no es tramitaran, totes, sense excepció, porten també un increment dels impostos: el cànon de l'aigua, el cànon de residus..., fins i tot han implementat nous cànons, com el d'innivació, etcètera, tots els anunciats. Per tant, increment d'impostos, paralisi del país...

Tercer element de balanç: que això no ha vingut complementat per l'increment de serveis o d'inversions, exactament al contrari –i em refereixo molt explícitament a l'Agència Catalana de l'Aigua.

Més, més en el capítol de balanç: vostès han dividit el Govern, i li'n diré només alguns exemples, perquè, hi insisteixo, tinc, malauradament, poc temps. La xarxa Natura 2000 és l'exemple màxim de la divisió del Govern, i ha calgut que Esquerra Republicana en sortís perquè l'endemà clamés al cel sobre com s'ha portat el procés, que vostè s'ha atrevit a qualificar de modèlic. Doncs, li diré tres qüestions que no són precisament modèliques.

La primera: web del Departament de Medi Ambient, baixat aquest dematí. L'informe final del grup de treball sobre el finançament de la xarxa Natura 2000 encara està en construcció. Això ho diu el web del seu Departament avui. Per tant, això no és un exemple modèlic de treballar.

El quadre que tenen penjat al web, avui mateix, sobre la xarxa Natura 2000 no casa. No crec que sigui un exemple modèlic equivocar-se en la suma de cent mil hectàrees; cent mil hectàrees és molt territori, conseller. Això encara figura avui en el Departament de Medi Ambient, en el web. No casen ni la suma de les hectàrees ni el nombre d'espais protegits. Val a dir que n'hi posen 69 quan en són 79, n'hi posen 600.000 quan en són 500.000, les hectàrees. Això no és un exemple de feina modèlica ni ben feta.

I tercera: vostè ens anuncia, com a gran cosa, que farà públiques les directrius de gestió quatre dies abans que s'acabi el termini d'allegacions. Les directrius de gestió de futur del 30 per cent del nostre país, les sabrem quatre dies abans que s'acabi el termini d'allegacions. Això no és un exemple de rigor, això no és un exemple de seriositat, ans al contrari.

Per tant, ja li avanço: nosaltres li demanem en seu parlamentària que no aprovi la proposta de xarxa Natura 2000. Per una raó: vostè no està legitimat, el seu Govern no està legitimat per aprovar una proposta que pesa sobre el 30 per cent del nostre territori nacional, de la manera que ho ha fet, de la manera com ho ha tramitat, amb les incògnites de futur que ens pesen a sobre, que no és compartit, i a més a més perquè vostè no té el suport d'aquesta cambra. I ho sap, conseller: no el té; hi han mocions, que ja tindrem ocasió de debatre-les en el seu moment. Per tant, nosaltres li demanem que, per respecte al país i perquè no té el suport parlamentari, no prengui decisions en aquesta fase terminal en què es troba el Govern de la Generalitat. Vostè pot gestionar, i l'ajudarem en tot allò que convingui. Ja li avancem que quan vingui pels incendis, que avui no tocava parlar-ne, ens tindrà al seu costat. Vostè pot gestionar tot el que convingui i més. Ara, no prengui decisions que ens hipotequen el futur.

I, a més a més, vostès han estat tremendament ineficients –i em remeto a algunes de les concrecions. De la seva intervenció, hi ha hagut un moment que ha dit que..., semblava que el món s'hagués inventat amb la seva arribada al Govern, amb el tripartit: «Escolti, és que per primera vegada a la vida hi ha Departament de Medi Ambient.» I em remeto als fets. Vostè, doncs, ha heretat més de tres-centes depuradores, i m'agradaria saber quantes n'ha fet en aquests dos últims anys. Vostè ha heretat una xarxa d'abocadors; m'agradaria saber quants n'ha fet aquests dos últims anys. Vostè ha posat l'exemple de la NASA, i val a dir que aquest és un conveni que va signar l'Oriol Puig en qualitat de director del Servei Meteorològic. Vostè ha heretat, doncs, un conjunt d'actuacions en el territori, d'incineradores..., que, per cert, en parla molt, però no n'ha tancat ni una. I ho celebrem, eh?, compte! És més, a la seva pàgina web diu que ara incinera els fangs de depuradores. Benvingut, conseller, té tot el nostre suport. I a més a més fan incineració a les cimiteres. Benvingut, conseller, vénen a les nostres tesis.

En qualsevol cas, no hi ha, en aquest cas, massa eficiència, per no dir gens, en la gestió de tots aquests temes. I en qualsevol cas, hi insisteixo, vostè ha vingut a fer allò que podia fer –i no és una responsabilitat, evidentment, personal seva ni és una qüestió personal–, que és un trist balanç, un magre balanç, un decebedor balanç d'aquesta acció de govern. Si féssim una relació de les coses que ha esmentat..., i és més llarga la llista d'allò que s'ha quedat al tinter –algunes, afortunadament– que no pas allò que han fet. On és l'Agència Catalana de la Natura? Enlloc. On és l'Agència Catalana de l'Aire? Enlloc. On és la reforma de la IIAA? Enlloc. On és la llei que s'està intentant modificar aquests dies en el Parlament? Enlloc. On és la Llei de les EAC? Enlloc. On és la llei de pesca que va ser anunciada a bombo i platerets en aquesta casa, per boca del conseller, fa exactament un any i mig, anunciant que per fi s'acabava, doncs, l'última llei franquista? On és, aquesta llei? No ha ni entrat al Parlament.

Per tant, han aturat el país; li han fet un mal, jo crec que massa gran. No han complert ni el seu programa, cosa que ens fa una mica més feliços, perquè una part

del seu programa no el compartim gens ni mica. I han excel·lit en tot allò que perjudica l'economia productiva, en tot allò que ens fa menys competitius. Això sí, amb un llenguatge aparentment molt correcte políticament; era magnífic l'encadenament que vostè ha fet dels conceptes i dels tòpics i dels dogmes que solen acompanyar particularment el partit que vostè, molt dignament, representa. Ara, les realitats són les que són: el Garraf el tenim com el tenim i no tenim abocadors on anar, les depuradores estan com estan, els ajuntaments estan com estan, tenim molts i molts plans urbanístics aturats, gràcies a la seva mala gestió de govern.

I, per tant, sí que li demanem que no mori matant. Aquest és un govern que té els dies comptats en aquest sentit; li demanem que no prengui aquelles decisions en què no té –i ho sap, conseller– el suport parlamentari d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Espadaler. Per exhaurir la resta del torn, té la paraula l'il·lustre senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyor Fernàndez, senyora Trilla i la resta de l'equip, deixin-me que faci una intervenció més aviat descriptiva que valorativa, no?; no voldria entrar en una guerra de dades, de les que ens ha ofert el conseller, en el tema d'habitatge. Descriptiva, i els recordaré coses que s'han escrit, i m'he limitat a agafar-ne algunes de les més recents; si tinguéssim més temps, podríem entrar més en detall, no?

«UGT alerta que la construcció de pisos de protecció oficial està estancada», «UGT fa la campanya “Com tu, sense pis”», «Només sis de cada cent habitatges iniciats l'any passat van ser protegits», «El tripartit fa menys pisos que a l'època CiU», «Las subvenciones oficiales al alquiler son puro humo» –estic llegint el que s'ha escrit; en tot cas, cadascú que en faci la valoració–, «Els alts lloguers desborden les llistes d'espera de pisos socials», «Paralizada la construcción de dos mil viviendas protegidas, a la espera de la revisión de ayudas» –val a dir que el Govern de l'Estat tampoc els ha ajudat, és cert, eh?–, «L'esforç per pagar l'hipoteca és un 10 per cent major a Catalunya que a l'Estat», «Els ajuts del Govern per al lloguer de pisos, paralitzats des de fa mig any», «El Govern convoca ayudas para poner en el mercado viviendas desocupadas, ayudas...» –amb un pressupost de 500.000 euros, a 6.000 euros per a vuitanta-tres pisos; aquesta és la gran aportació per a l'ocupació de pisos de lloguer: aconseguir ocupar vuitanta-tres habitatges–, «La “vivenda” supera els 6.000 euros el metre quadrat a moltes ciutats a Catalunya, entre elles Barcelona.»

En el tema del Projecte de llei d'habitatge, el Consell Tècnic, Econòmic i Social de Catalunya no està d'acord amb moltes de les coses. També diuen que hi han elements que poden ser inconstitucionals. La nova Llei d'habitatge no agrada als promotors... I podria continuar amb moltes qüestions.

Vostès mantenen, encara en aquest moment, més de mil habitatges buits, dels gestionats directament per Adigsa, malgrat les crítiques que havien fet en l'anterior Govern. Vostès van anunciar que més de quaranta antigues casernes de la Guàrdia Civil el 2004 serien traspassades a la Generalitat o a ajuntaments, per fer habitatge de protecció. Quantes n'han aconseguit? Cap. Resposta de l'anterior conseller a aquest diputat: «Cap, zero.»

I podríem continuar amb moltes i moltes d'aquestes qüestions que s'han escrit, que cadascú valorarà –nosaltres tenim la nostra opinió, que cadascú es faci la seva– però que, en definitiva, porten que la política d'habitatge d'aquest Govern no ha aprovat, no és un aprovat, eh?

La política d'habitatge d'aquest Govern comença malament, amb una divisió del Departament que els va tenir entretinguts un any, que va portar que vostès en política territorial es discutissin fins i tot per qui es quedava els ordinadors, les taules, les cadires, el personal... Se n'ha parlat poc, però va requerir fins i tot un arbitratge del Departament de Governació per posar pau. Vostès van continuar amb un increment de l'impost d'actes jurídics documentats que afecta directament el sector de l'habitatge, les hipoteques, etcètera. Vostès, certament, han anat incrementant els pressupostos d'habitatge cada any, com també els anteriors governs ho feien cada any, però els han incrementat per sota de l'increment de recaptació fiscal immobiliària vinculada a l'habitatge que hi ha hagut cada any. Vostès no han fet els 42.000 habitatges que van dir i en tornen a parlar, i jo vull dir que..., com si la gran solució del problema de l'habitatge d'aquest país fossin els 42.000 habitatges, que no ho és. Aquí sí que cal una reflexió profunda, i potser en el marc del Projecte de llei de l'habitatge, almenys en els seus inicis de tramitació, en podem parlar; però en tot cas no és aquesta, la solució.

Per tant, el balanç, en definitiva, de la política d'habitatge de vostès, per nosaltres és d'un suspens. Jo no discuteixo les seves bones intencions, naturalment, com les de tothom. Però és un suspens, és un suspens flagrant. I no ho diu Convergència i Unió, sinó que ho diu la trista realitat de la situació en què ens trobem. És un tema que ens preocupa a tots.

Jo els vull recordar que a principi de legislatura el nostre Grup els va fer un oferiment, en grans temes com aquest, d'arribar a grans acords. I nosaltres vam presentar una iniciativa legislativa, una proposició de llei d'habitatge. I quan la presentàvem dèiem: «Estem oberts a incorporar aportacions de tots els grups, fem-ho entre tots»; vostès se la van ventilar en un quart d'hora. Vam presentar una moció, potser la més llarga d'aquesta legislatura, en matèria d'habitatge, un autèntic programa del que s'havia de fer; vostès se'l van ventilar en cinc minuts. Durant dos anys i mig han prescindit, en matèria d'habitatge, del principal grup de l'oposició. I ara arriba el Projecte de llei de l'habitatge, quan durant la seva tramitació no hi ha hagut oportunitat tampoc de parlar amb Convergència i Unió, i ara ens hem de posar d'acord? Ho veig realment complicat.

Ens hauria agradat més una actitud com la que vam tenir la passada legislatura amb el Projecte de llei d'urbanis-

me, que fins i tot abans que arribés a aquest Parlament l'anterior Govern i el nostre Grup Parlamentari van tenir una actitud molt receptiva amb tots els grups, també amb el que representen vostès, Iniciativa per Catalunya, amb què vam arribar a grans acords, amb cessions per part de tots, i no hem vist la mateixa reciprocitat ara, en aquest moment.

Per tant, la realitat de la política d'habitatge és la que és. El problema hi continua sent, i esperem que en el futur altres governs hi puguin fer més del que han fet vostès.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Puigdomènech. (*Veus de fons.*) No, jo estic d'acord que si seguim amb la tradició romana que al Parlament practicaven el fòrum..., allò era un mercat, no? Però no és la tradició d'aquesta casa, per això. (*El Sr. Roma i Cunill intervé sense fer ús del micròfon.*) Gràcies, senyor Roma.

Per exhaurir el torn ara del Grup Parlamentari del Partit Socialista de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Honorable conseller, secretaris generals, membres del Departament, us saludo en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, us agraeixo aquesta compareixença, i, a més a més, avui no està aquí entre nosaltres, però em permetrà, senyor president, que faci una nota més particular al nou director general de l'Habitatge, amb el qual hem compartit moltes hores de treball, no només en el tema de l'habitatge al meu municipi, sinó també en altres que són d'interès general i de suport a tantes i tantes causes justes. I per tant, doncs, jo estic particularment molt satisfet, i en nom dels vilafraquins, eh?, que impulsem que la ciutat tiri, que no som exclusivament els socialistes, doncs, també molt satisfets perquè el municipi hagi tingut aquest premi de tenir la Direcció General de l'Habitatge. Ja tenia la direcció General de la Vinya i el Vi i la direcció General de Ports i Transports; doncs, la ciutat quasi que ho té com un capital, eh?, aquests tres directors generals, que són del bo i millor que treballa per al bé del Penedès i del país, a més a més del bé de Vilafranca, evidentment, no?

Dit això –i m'excuso per la nota particular, però l'havia de fer, i espero que la traslladi al director general–, jo voldria sobretot iniciar la meua intervenció, honorable conseller, amb el tema de dir-li que per nosaltres, pel nostre Grup, vostè és un conseller absolutament legítim per fer la feina que fa, per ser aquí. Vostè ha estat designat pel president de la Generalitat, que és a qui pertoca designar els consellers i conselleres; aquest president ha estat elegit per aquest Parlament. Per tant, aquestes expressions de deslegitimació jo crec que formen part exclusivament d'una estratègia d'erosió preelectoral, orientada ben bé no sabem cap a on, perquè no estem en aquests moments en període preelectoral d'eleccions, i, per tant, sàpiga no només el nostre su-

port, sinó també el reconeixement institucional i el respecte que ens mereixen la institució i el Departament que vostè en aquests moments dirigeix i tot el Govern.

I després, també, fer una intervenció amb relació a aquesta conseqüència que diuen els diputats del grup majoritari de l'oposició, els portaveus que han intervingut, sobre aquesta expressió que el Govern i el seu Departament estan aturant el país. Ja farà referència a la valoració que fa el nostre Grup sobre les polítiques mediambientals el meu company Jordi Terrades, però, en tot cas, és una frase que, de tan repetida i tan repetida, acaba sent absolutament absurda, i que l'única cosa que fa, quan la gent surt al carrer i veu que el país funciona..., és que l'oposició vol parlar d'un país negatiu, pessimista i trist, eh?, que per sort hem deixat darrere, i ara tenim un altre país, una altra societat, una altra cosa. La gent té il·lusió i, a més a més, ens ho manifesta i ens ho fa.

Això no vol dir, honorable conseller, evidentment, que no sigui el Govern absolutament conscient i que no siguem, els grups que li donem suport, conscients de la dificultat en matèria de polítiques d'habitatge, a les quals jo em referiré.

La política d'habitatge que intenta fer el Govern té tot el nostre suport. Nosaltres considerem que cal una intervenció en el mercat de l'habitatge i una política de caire..., si més no, d'una gran intervenció de l'Administració pública, perquè ens hem trobat una situació, en les polítiques públiques de l'habitatge, realment molt decebedora. Nosaltres venim d'un govern en què el darrer conseller de Política Territorial i l'Habitatge llavors, doncs, va dir que el sistema financer estava donant grans solucions als joves, perquè els estava posant hipoteques a divuit, vint i vint-i-cinc anys, i diu: «Escolti'm, això permetrà que tinguin un habitatge, i per tant faran la seva gran adquisició patrimonial», i ho deia sense rubor. O d'aquell president de la Generalitat que va dir en aquesta sessió el 12 de desembre del 2002 –no ho oblidaré mai, a les cinc de la tarda, *como en los toros*–: «En aquest país no fem habitatge de lloguer perquè a ningú li interessa el lloguer.» I era el president Pujol, per tant, que tenia aquesta concepció de les polítiques públiques de l'habitatge.

Per tant, venim d'allò, eh?, venim d'aquestes polítiques absolutament neoliberals en el seu traçat, que només deixaven que el mercat resolgués el tema..., aquell que tenia recursos per resoldre'l. I també recordo aquell ministre del ram, del Govern del Partit Popular, que va dir allò tan famós de: «Si la gent compra habitatges és que hi ha diners. Per tant els que no en tenen, no en compren. Però aquí, en aquests moments, s'està fent molt d'habitatge, perquè la gent té recursos.» D'allò venim.

I aquest Govern va entomar una situació realment complexa, fins i tot des del punt de vista legislatiu. Va caldre una reforma de la Llei d'urbanisme per fer bàsicament dues coses: per posar instruments que fes més flexible el lliurament de sòl..., no només flexible, sinó fins i tot que hi hagués la garantia per a tots els municipis, per als ciutadans i les ciutadanes dels municipis, de més percentatge de sòl per fer l'habitatge social. I també perquè

hi hagués una intervenció més decidida, possible i decidida, decidida i possible, dels ajuntaments, de la mà del Govern de la Generalitat, en la creació d'habitatge protegit, en la producció d'habitatge protegit.

I és per això, honorable conseller, que nosaltres donem suport a tota la tasca que ha fet el seu predecessor i la seva i l'equip del seu Departament, perquè es continuï en aquesta línia. Aquests cent tretze convenis de què es parlava aquí, la creació d'una xarxa de quaranta borses de mediació social... No podem oblidar que, malgrat l'esforç que es pugui fer..., que no serà el que produeixi tot l'habitatge suficient, en som conscients, però també venim d'unes produccions d'habitatge social absolutament esquifides i raquítiques, i a nosaltres ens cal que comencem a impulsar –i així ho ha fet el Govern– aquest mercat de l'habitatge social, que havia estat, d'alguna manera, sempre ha estat un patrimoni polític de l'esquerra en aquest país, que havien fet molt els ajuntaments, però que el Govern de la Generalitat havia oblidat en les darreres legislatures de forma molt especial.

Nosaltres creiem molt oportú també que es pugui tramitar i hem donat suport a la tramitació d'urgència, com vostè bé sap, del Projecte de llei del dret a l'habitatge. També, des del punt de vista legislatiu, el Govern anterior, tot i el compromís de la Llei d'urbanisme a través d'una addicional –si no ho recordo malament, l'addicional vuitena–, que parlava que abans d'acabar l'any 2002 es presentaria una llei de l'habitatge..., ha calgut un altre govern perquè hi hagués un text articulat. Es va presentar, és cert, un text a corre-cuita i a última hora, gairebé quan ja se sabia que es convocarien les eleccions del 2003 (*remor de veus*), però no es va poder discutir, no es va poder discutir aquesta qüestió.

Ara tenim un text, que s'ha discutit a bastament amb els sectors socials i els sectors productius, que s'ha pactat fins i tot amb molts dels sectors que operen d'una forma directa en el mercat de l'habitatge, i creiem que a més a més hi ha voluntat de dotar aquest país d'una nova llei de l'habitatge, que els grups havien d'estar a l'alçada de la responsabilitat política i que ens la demanen els ciutadans per poder fer la tramitació per la via d'urgència. El text, el tenim.

És un text que, a més a més, soluciona alguns temes importants, que són preocupació de l'usuari també de l'habitatge, com el tema de l'infrahabitatge, el tema de la sobreocupació de pisos, fenòmens nous del mercat de l'habitatge, i sobretot que intervé de forma substancial en la necessitat del registre, de registrar les ofertes i les demandes en matèria d'habitatge protegit, que va també en la línia de dotar de majors competències municipals per al control d'aquests nous fenòmens que s'estan produint i que nosaltres creiem que són realment del tot oportuns i del tot necessaris.

És per això, conseller, que..., evidentment, vostè ha dit en començar que hi ha sis mesos per a la seva gestió. Jo crec que estem en un període de transició, que anem a un altre nou període de futur –i així ho espero– en què puguin les polítiques progressistes governar aquest país. No toca avui parlar d'aquests temes, però en tot cas sàpiga vostè que ha de comptar amb el suport del

nostre Grup, no només en els temes de la gestió del dia a dia, que ja hi són... Jo vull recordar aquí que un dels temes heretats –petit, eh?, però que donava la pauta de com es gestionava una empresa pública com Adigsa–, el tema dels porters de la Trini Nova, que fins i tot va passar per aquest Parlament, cap amunt, cap avall, de la mà de diversos grups, no ha tingut solució fins que no ha arribat un nou govern a la Generalitat i a Adigsa. I estic personalment satisfet perquè és un tema que ha entrat en un camí de solució, s'estan a punt de signar amb els afectats els convenis definitius. És una mostra molt senzilla, molt simple, molt ínfima possiblement, però que marca la pauta que la prioritat era el ciutadà.

I per això el nostre suport, creiem que en realitat no només legitimitat, no només marxa el tema de la política de l'habitatge, sinó perquè s'han posat, honorable conseller, les bases per fer altres tipus de polítiques públiques en matèria d'habitatge. Vostè sap que té el suport també del Govern de l'Estat en aquesta matèria. I a més a més –i amb això acabo, senyor president, perquè així pot intervenir el senyor Terrades– també per una cosa molt important: aquest Govern ha estat el primer Govern que ha destinat recursos de la Generalitat de Catalunya al Pla de l'habitatge, que no ha fet allò de, exclusivament, destinar allò que li venia del Plan nacional de la vivienda, que era el que feien els governs anteriors. Per tant, aquí estem davant d'una voluntat política i una voluntat econòmica, una voluntat en favor del ciutadà, que destaquem i que creiem oportuna.

Gràcies, senyor...

El president

Moltes gràcies, senyor Labandera. Per exhaurir el torn del Grup Socialista, té la paraula el senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. He quedat astorat quan he sentit l'afirmació que el Govern havia aturat el país, des del punt de vista ambiental..., que les polítiques ambientals havien conduït a l'aturament del país. Miri, segurament aquest Govern s'ha trobat no amb un país aturat, sinó amb problemes heretats que, amb dos anys i mig, han hagut de començar-se a solucionar. Li parlaré només de l'auditoria dels comptes de la Generalitat de l'any 2003, que tot just entrar el nou Govern va realitzar i que tindrem temps de discutir en aquest Parlament, tant en la comissió corresponent com en el plenari del Parlament, abans que s'acabi, segurament, el mes proper, el mes de juny.

Dèficit en augment. L'any 2003 teníem un dèficit pressupostari que afectava també algunes de les polítiques ambientals –em referiré, per exemple, a l'ACA, o em referiré a problemes no resolts en temes de residus, eh?, o a la no-aplicació o les dificultats per aplicar el PSARU, que en aquest Parlament n'hem parlat també moltes vegades. El Govern el que fa és aplicar polítiques rigoroses, de rigor, que permeten una disminució del dèficit els anys 2004-2005. Per tant, d'aturar el país, res, eh?

Jo no sé si estem en temps de fer balanç, encara. Si el fem, des del punt de vista del Grup Parlamentari Soci-

alista és un balanç positiu en termes generals. Jo estic d'acord amb l'afirmació que feia el conseller, que les polítiques ambientals no poden ser exclusivament polítiques sectorials, sinó que han de ser polítiques transversals, que afectin el conjunt de l'acció governamental, com, des del nostre punt de vista, s'ha començat a fer al llarg d'aquests dos anys i mig de govern d'esquerreres i catalanista a Catalunya. No sé si tindrem temps..., en tot cas, sóc conscient que no tindrem temps de desenvolupar una agenda legislativa intensa d'aquí a la convocatòria d'eleccions anunciada pel president. El que sí que pot fer el Govern –i per tant des d'aquest punt de vista tindrà tot el nostre suport, el suport al seu Departament– és executar el pressupost. El Parlament de Catalunya va aprovar, el desembre de l'any passat, el pressupost per al 2006, i aquest pressupost contenia o conté polítiques clares que cal desenvolupar. Per tant, al que l'encoratgem és que hi hagi una execució concreta i precisa del pressupost que el Govern té aprovat per part d'aquest Parlament. A través del pressupost, es poden fer moltes polítiques.

Tres qüestions concretes. Polítiques de l'aigua. No em referiré als problemes d'endeutament heretats a l'instrument principal que té el Govern per desenvolupar les polítiques hidràuliques, que era l'ACA; són coneguts, i per tant no m'hi referiré. S'ha canviat un model de gestió de l'aigua que teníem a Catalunya, hem apostat per un model de gestió més sostenible, si em permet l'expressió, més sensata, jo crec que més sensata. S'han començat a posar els fonaments per canviar la política hidràulica del país, sabent que tenim problemes i dèficits estructurals en el conjunt de Catalunya. Hem començat a construir dessaladores, perquè ens garanteixin abastament d'aigua potable per a les necessitats del país; també de recuperació d'aqüífers. Nosaltres pensem que hem de seguir insistint en les polítiques d'estalvi d'aquest recurs escàs, i també en el desenvolupament de polítiques més eficients i més eficaces.

Respecte als temes de sanejament, nosaltres saludem el que sembla que ja serà un acord definitiu amb les entitats municipalistes de Catalunya per tal de desenvolupar el PSARU, que, si no ho tinc mal entès, a la Comissió de Govern Local que s'ha de celebrar aquesta setmana es donarà el vistiplau a l'acord a què la conselleria i les entitats municipalistes han arribat. Per fer què? Per fer una assignació millor dels recursos disponibles i per fixar un calendari clar, precís i exacte d'aquelles necessitats que el món local ha posat al damunt de la taula. Perquè, al cap i a la fi, en aquest tema, com en el tema de residus, els acords que s'han de produir..., beneïts pel Parlament, però són acords entre el Govern i el món local de Catalunya, que és el que ha d'acabar gestionar algunes de les polítiques que el Govern i el Parlament, a través dels desenvolupaments legislatius, acaben desenvolupant.

Tema de residus. M'ha sorprès molt la intervenció... –i acabo, senyor president; en tot cas, alguns dels temes ja els tractaré en una segona intervenció–, m'ha sorprès molt que se'ns digui que aquest Govern no ha resolt problemes, que no s'ha fet cap nou abocador. Bé, en tot cas, aquí el que se'ns havia deixat és una herència feixuga, eh? S'ha parlat del tancament de Garraf. Doncs

bé, miri, aquest és un passiu que algú se l'ha de posar a la seva motxilla, eh? Aquest Govern precisament, a través de les seves polítiques, permetrà que el compliment o les pròrrogues successives per al tancament d'aquest gran advocador metropolità es puguin produir a finals d'aquest any. El Govern anterior, molts problemes, però no els resolía per no ser impopular en algunes parts del territori de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Terrades. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Miquel Carrillo.

El Sr. Carrillo Giralt

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, permeti'm a títol, diguéssim, personal felicitar-lo pel seu nomenament, tot i que des d'un punt de vista polític, òbviament, el nostre grup polític, Esquerra Republicana, no pot expressar una satisfacció global, davant dels canvis que s'han produït en les diferents conselleries de la Generalitat. Vostè és conseller en funció d'un acord polític que es va fer en el pacte del Tinell i que venia a ser, doncs, com una mena de tamboret de tres potes, de les quals avui una d'aquestes tres potes ja no hi és; el Govern catalanista i d'esquerres avui no aplega totes les esquerres d'aquest país. I permeti'm també la nostra consideració en el sentit, doncs, que la força d'esquerres més sobiranista –la sobiranista, vaja– tampoc és present en aquest Govern. Per tant, això afectarà, evidentment, el contingut de les intervencions, i també les tramitacions parlamentàries que es derivin de les lleis de la seva conselleria.

Pel que fa a la meua intervenció, em centraré en els temes de l'habitatge i de l'ACA, i després passaré la paraula al meu company Oriol Amorós, que desenvoluparà la resta de temes ambientals.

Voldria agrair la presència en aquesta Comissió dels seus col·laboradors, la senyora Carme Trilla, el senyor Ricard Fernández, amb qui hem mantingut una col·laboració molt estreta quant als aspectes de la tramitació de la llei per al dret a l'habitatge, hi ha hagut un bon diàleg amb ells.

Jo diria també que, com a resultat de les polítiques previstes en el pacte del Tinell i en els acords que varen permetre la constitució del Govern catalanista i d'esquerres, doncs, la proposta d'aplicació de mesures d'habitatge és un aspecte fonamental del que seria una política progressista. N'hi haurien d'altres: en salut, en educació, en benestar social..., però l'habitatge seria un dels aspectes fonamentals i que, a més a més, noten més els ciutadans.

Perquè avui diguéssim que hi hauria dos aspectes fonamentals a tenir en compte en l'habitatge –la nostra anàlisi seria aquesta. En primer lloc, una de les grans mancances del període democràtic és precisament la falta de política d'habitatge a tots nivells, en el sentit de poder públic, tant a nivell estatal, com a nivell de la Generalitat, com a nivell municipal. Per què? Perquè

fins que no s'ha aprovat la Llei d'urbanisme i hi ha hagut l'obligatorietat de cessió del 20 per cent del sòl, ha estat pràcticament impossible, o almenys no s'ha visualitzat de cara a la ciutadania que hi hagi hagut unes polítiques actives d'habitatge. Un 20 per cent de sòl que em permetria dir que, a més a més, atesa la grandària dels pisos d'habitatge, ve a significar un 30 per cent del global d'habitatges que es construeixen; és a dir, un 20 per cent de sòl dona lloc a un 30 per cent d'habitatges. I això sí que permetrà ja albirar de cara al futur, doncs, polítiques que tinguin un reflex pràctic de cara a la ciutadania, no?

Per tant, mancança històrica de política d'habitatge en el període democràtic –una contradicció que la ciutadania ens fa notar–, i després un segon punt, que és que els joves, avui, o la gent que vol accedir a propietària o a llogatera d'un nou habitatge ho té fumut. Ho té fumut, i això ho saben perfectament sobretot, deia, els joves, que malauradament, amb els seus sous, amb els salaris que tenen de mitjana, doncs, difícilment hi poden accedir. Avui es calcula que la mitjana de salaris per accedir a la compra d'un habitatge és entre set i vuit salaris, mentre que a Europa és pràcticament la meitat.

Per tant, hi ha un problema greu, gravíssim. No el solucionarem segurament del tot..., vaja, segur, amb la Llei del dret a l'habitatge, però sí que seria una primera falca. Per solucionar el tema de l'habitatge hauríem d'entrar en polítiques generals de canvi segurament de sistema econòmic, la construcció hauria de deixar de ser el principal motor de la nostra economia, hauríem de revisar les polítiques de les entitats creditícies, que, tot i que, d'alguna manera, afavoreixen amb les hipoteques, no solament a vint-i-cinc, sinó a trenta i a cinquanta anys, afavoreixen el poder de compra dels consumidors, també, alhora, encareixen el preu de l'habitatge. I també, evidentment, amb la canalització de l'estalvi familiar cap a aquests sectors a través de la compra de sòl, estem fent un encariment que sembla no tenir aturador.

Em voldria centrar, però, en el que seria concretament la tramitació parlamentària. La meua pregunta seria, senyor conseller, quines expectatives té vostè quant a la tramitació legislativa de la llei per al dret a l'habitatge, atès l'escàs termini que tenim. El nostre Grup Parlamentari, Esquerra Republicana, ha consensuat amb els seus col·laboradors, havia consensuat, jo diria, molts aspectes de la llei de l'habitatge; alguns ens varen quedar pendants potser d'acabar-los d'incorporar, però hi havia globalment un acord. En aquests moments tenim un text que difereix potser del que havíem inicialment pactat, però jo voldria fer avinent que el nostre Grup té intenció, en el tràmit parlamentari, de presentar esmenes per recuperar aquells aspectes que en el transcurs de la discussió hagin pogut decaure. Per tant, la pregunta seria quines expectatives té vostè que la llei pugui complir el tràmit legislatiu.

Passant al tema de l'ACA, n'agafaria només un aspecte molt concret. L'ACA és deutora del món local, del món dels municipis –o els municipis són creditors de l'ACA, mireu-nos-ho com vulguem–, perquè des de principis d'aquesta legislatura ja se'ns va dir als municipis que els convenis signats per l'anterior Administració impediéssin a l'ACA fer noves inversions, establir nous convenis,

fins, com a mínim, el 2007; és dir, estava absolutament hipotecada des d'un punt de vista financer. No em vull centrar ara en els aspectes de gestió de l'ACA, perquè difícilment les persones que han entrat en aquesta legislatura podien resoldre el que venia, diguéssim, heretat de l'Administració anterior, però sí que em voldria centrar en el tema del finançament. Quines expectatives hi ha que es pugui formalitzar el contracte programa que, des de la Direcció General de l'ACA, se'ns hi havia fet referència diverses vegades com el primer pas –no el definitiu, però el primer pas– per donar sortida als compromisos de convenis signats des de l'Agència Catalana de l'Aigua envers el món municipal?

El president

Moltes gràcies, senyor Carrillo. Per acabar el torn d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor conseller; gràcies a tots els seus col·laboradors. No podria començar aquesta intervenció, en la qual el balanç és inevitable, sense un reconeixement a la tasca feta per la gent de la seva conselleria, per l'antic conseller Milà, i també per tot l'equip que l'acompanya, amb qui hem tingut reunions freqüents, i que tots ells saben que hem estat molt pesats des d'Esquerra Republicana, però hem trobat sempre les portes obertes i el nivell de col·laboració ha estat molt alt; hem discrepat una pila de vegades on tocava, als despatxos, però també hem coincidit encara moltes més vegades, i això ha estat positiu. Per tant, li avanço, senyor conseller, que el nostre Grup se sent coresponsable de l'obra de Govern de la seva conselleria mentre va ser al Govern, plenament coresponsable; cap complex respecte a això. Però bé, ara sap que no estem al Govern, i per tant aquelles discrepàncies que abans reuníem en reunions tan intenses i tan agradables també, per altra banda, i tan il·lusionades, en despatxos del Govern, ara resoldrem aquestes diferències en el Parlament, com correspon.

Per tant, en aquest moment de balanç de mandat, jo sí que li diria: escolti, vam començar amb el llistó molt alt. Realment, el pacte del Tinell demostrava molta voluntat de transformar coses, perquè ens vam trobar un país que en termes ambientals –i per dir-ho amb un llenguatge planer– en molts aspectes estava trinxat. El creixement dispers de la població, possiblement com a principal símptoma i com a principal causa, ens va deixar el país que ens va deixar, i per tant vam començar amb el llistó molt alt; havíem de transformar moltes coses. I jo crec que s'han plantejat molts canvis en aquests dos anys i mig, jo crec que això és cert. Ja ho he dit: ens en sentim coresponsables i n'estem orgullosos.

Però també és veritat que hem pogut tancar pocs capítols. No tenim dubtes que aquesta transformació calia que es mantingués i cal seguir tirar-la endavant; però tenim dubtes, en aquests moments, de si aquestes transformacions es podran tirar endavant. Per transformar, calia gestionar bé els conflictes; jo li pregunto, conseller, si creu que hem sabut gestionar bé els conflictes. Per tirar endavant la transformació, calia fer lleis, lleis que marquessin els marcs, i en tenim moltes de plante-

jades, i de molt interessants. Per exemple, ara citava el meu company la de l'habitatge. Però moltes altres: lleis de residus, lleis en molts altres àmbits, però que no hem pogut acabar de tancar. Ens ha faltat temps, certament, però de vegades també –i aquest és l'aspecte en què li vull transmetre la nostra preocupació– no sabem si en tots aquests aspectes que marcava el Tinell, de defensa del territori, de polítiques sostenibles, tots els socis de govern..., i li pregunto directament, senyor conseller, si creu que el seu soci de govern serà coresponsable també en aquestes polítiques de sostenibilitat.

Per exemple, el Pla de l'energia. Ens va costar una pila introduir en el Pla de l'energia que finalment va sortir un percentatge d'ús d'energies renovables que s'acostés als estàndards europeus. I avui diu el diari que des del Govern amic ens diuen que tindrem menys del que el nostre Pla de l'energia marcava. I, és clar, el ministre d'Indústria és algú que en sap una mica, de pacte del Tinell; no és una persona totalment aliena al pacte del Tinell. I fins i tot alts càrrecs de l'àmbit de l'energia del Ministeri d'Indústria, doncs, provenen de la conselleria catalana d'Indústria; fins i tot, alguns implicats en la redacció del Pla de l'energia, als quals ens va costar tant arrancar-los percentatges d'energies renovables que seguíssin les directrius europees.

Altres aspectes en què volíem impulsar transformacions i no hem pogut acabar, i jo no sé si ara podran ser possibles; més aviat li expresso els meus dubtes. Un impost sobre les nuclears; ens va costar d'introduir-lo. Hi havia un estudi del seu Departament, molt interessant, sobre fiscalitat ambiental, que introduïa aquesta possibilitat, entre d'altres. No va poder ser. O, per exemple, en la negociació del Pla de l'energia, vam frenar una posició unilateral sobre la línia d'alta tensió, sobre la interconnexió amb França, no negant-la, però sí dient: «Escolti, anem a racionalitzar això. No agafem posicions que parteixin de prejudicis, tant els prejudicis contraris, com els prejudicis favorables.» Sortim del Govern i ens trobem una publicitat encartada a totes les cases, pagada pel Govern, amb una defensa numantina que res té a veure amb aquell punt d'equilibri que vam trobar totes les forces que érem membres del Govern catalanista i d'esquerres. Vostè comparteix aquesta publicitat institucional?, ens preguntem.

Aquest Govern va tirar endavant projectes de transformació molt importants. Va començar amb la planificació territorial; això és molt «novedós», molt «novedós» i molt important per al país. I prefereixo que existeixi –miri què li dic, eh?– una mala planificació territorial, que que no n'existeixi. Però no és el que penso; crec que en línies generals tenim una bona planificació territorial. Però també li pregunto, encara que no correspongui a la seva conselleria, però per l'evidència de la implicació ambiental de la matèria també li pregunto si està segur que tindrà la complicitat per tenir polítiques sostenibles en aquesta planificació territorial. Perquè, per exemple, en la planificació de l'Alt Pirineu ens trobem, en l'última versió, un creixement del nucli de Sorpe que no estava previst en anteriors versions. Per tant, ens preguntem si podran aguantar l'inversió; ens preguntem si podran mantenir el caràcter sostenible de les polítiques del Govern.

Per exemple, en planificació territorial era fonamental tenir el pla de connectors biològics, fonamental. Que no vol dir marcar uns territoris que no s'hi pot fer res. No, el concepte de connexió biològica és molt més alt. Ja sé que després vindrà –i no s'ofengui, senyor Espadaler– el senyor Espadaler i dirà: «Home, ho volen parar tot, amb aquests connectors...» No, no, la connexió biològica permet moltes coses; s'ha fet demagògia amb aquest tema –no per part seva, però sí que l'hem sentit–, de vegades, dient: «Es que, si a més a més fiquem connectors, no es podrà fer res.» No, no, l'acció biològica és un concepte ampli, però és necessari.

Per exemple, en aquests moments, estem observant amb preocupació que al municipi de Gavà, doncs, es pot acabar amb l'última connexió entre el Garraf i el delta del Llobregat; es pot acabar amb l'última connexió. No sé què en pensa la seva conselleria. Nosaltres, quan érem socis de govern li vam traslladar aquesta preocupació, i ens consta que hi ha persones a la seva conselleria sensibles a aquesta preocupació, i fins i tot un partit de la seva coalició. Però ens preocupa això.

Ens preocupa, per exemple, i ho hem traslladat a la seva conselleria i hem rebut una resposta de sensibilitat també, però ens preocupa si realment es podrà resoldre o es podrà defensar o acabarà bé el tema de la llera vella del riu Llobregat, per exemple, que tenia sentit el seu cobriment en funció d'un projecte d'una estació de mercaderies que no es coneix, que no és definitiu. Quan es parla del cobriment de tota l'antiga llera vella del Llobregat és per a un projecte d'estació de mercaderies que no està fet. Per tant, abans de tancar, de perdre un espai de valor natural molt important, hauríem de saber quin és el projecte de l'estació de mercaderies, perquè, si no, ens podem trobar amb un fet irreversible.

Creiem que hem engegat moltes coses, però segurament ens ha faltat temps. Ens ha faltat temps per tancar la protecció d'alguns espais naturals, com el de les estepes de Ponent, que segurament, si l'haguéssim pogut tirar endavant, hauria fet més fàcil de passar altres conflictes que hi ha hagut a Ponent referits a la protecció d'espais naturals; el mateix respecte a capçaleres del Ter i el Freixer, muntanyes de Prades... Bé, en aquest hi ha un compromís de la seva conselleria, recent, si no ho tinc mal entès, però tampoc l'hem pogut tancar, ens ha faltat temps.

Respecte al parc natural de Collserola, tenim un estudi previ que està molt bé, que diu quines coses s'han de fer, però també ens agradaria saber quina viabilitat..., com està, si el podem desencallar, perquè porta ja un cert temps encallat, no?

Les polítiques ambientals, com li deia abans, no només són les que fa el Departament de Medi Ambient, sinó que, per les seves mateixes característiques, tenen un vessant transversal molt clar. Ens preocupa, per exemple, saber si vostè i el seu soci de govern tenen el mateix criteri respecte al Pla d'infraestructures i com es valora ambientalment aquest Pla, i com es pot admetre que un pla, a aquestes alçades, quan la Directiva europea sobre plans i programes està tan avançada i marca que en les transposicions els estats hauran de fer necessària l'avaluació de plans i programes de tot allò que s'aprovi

abans del 2004, aquest Pla exclouï explícitament en la seva memòria la necessitat de fer-ne una avaluació ambiental estratègica i no marqui un canvi de modalitat en el transport, com la seva formació i la meua vam defensar sempre i hem defensat sempre en els nostres programes electorals. No veiem que aquest Pla marqui un canvi de modalitats en el transport, del transport privat cap al transport públic.

Ha citat el mapa eòlic. Sí, tenim el mapa de vents, però tenim també aturat des de fa temps i no sabem com està el mapa de recursos eòlics. Perquè tenir el mapa de vents és el pas previ; el que cal saber és el mapa de recursos eòlics, per saber finalment on es podran instal·lar. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo, senyor president.

Finalment, respecte al tema de la xarxa Natura, vostè sap que en els moments difícils –i, si no ho sap vostè, ho sap el director general de Medi Natural i ho sap l'exconseller i ho saben..., segur que vostè també– d'aquesta negociació hem estat al seu costat, que fins i tot hem presentat alegacions per ampliar delimitacions de la xarxa Natura. Però també vostè sap que els pagesos, la gent afectada per aquesta delimitació, només podran acceptar-la si saben quines conseqüències tindrà la llei que els afecta.

Llavors, aquí ens preguntem si tindrem capacitat... Abans el senyor Espadaler feia una referència que l'havíem interpel·lat a vostè. En realitat, nosaltres interpel·larem el conseller d'Economia; el que passa, que li van dir que respongués vostè. Però jo li pregunto: vostè podrà convèncer el conseller d'Economia?, perquè és el que necessitem saber. El conjunt del Govern serà corresponsable, també en aquest àmbit, amb les polítiques de sostenibilitat? O no ens en podem sortir? I li ho dic en primera persona perquè aquí estarem al seu costat. Volem que s'hi dediquin els recursos necessaris –volem que s'hi dediquin els recursos necessaris.

Ens preocupa, per tant, que el conjunt del Govern sigui capaç de mantenir la voluntat transformadora en polítiques de sostenibilitat i de protecció del territori. Ens preocupa si sempre..., perquè tota transformació necessita una gestió del conflicte molt delicada i molt acurada, ens preocupa que la sapiguem fer. Ens preocupa o ens sap greu el fet que un ambiciós calendari legislatiu finalment no s'hagi pogut concretar, per diversos motius –per diversos motius; i no li carrego, en absolut, la responsabilitat de tots aquests motius.

Bé, això és el que li volia dir.

El president

Gràcies, senyor Amorós. Per al torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. En primer lloc, agrair la presència de l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Baltasar, i de la resta de membres del seu Departament que l'acompanyen.

En primer lloc, vull agrair-li la seva sinceritat, no? Agrair-li la seva sinceritat quan vostè, al començament de

la seva intervenció, ha dit: «Bé, nosaltres, o jo mateix, o el meu Departament» –sobretot més enfocant-ho..., jo ho he entès una mica més personal–, «estem en una situació d'excepcionalitat, de caire excepcional.» I em sorprèn que ho digui, perquè en el darrer ple del Parlament de Catalunya, quan els diferents membres dels diferents partits de l'oposició enraonàvem d'un govern provisional, semblava que estàvem dient alguna cosa que no era, no?, que no era una realitat, que semblava que nosaltres ho volíem inventar. I vostè mateix..., en la seva intervenció, jo crec que ha quedat ben clar el caire excepcional del Departament i del Govern.

Dir-li, des del nostre Grup, que no envegem la seva situació personal, evidentment, no? Però no només l'actual, sinó l'actual i la d'abans, la de fa un mes. Perquè vostè, en la remodelació anterior, sent un conseller de quota, tenia la perspectiva –el seu Departament, no tant vostè– de poder fer polítiques a divuit mesos, abans de l'anunci d'eleccions, però que tampoc era molt clar que vostè les pogués acabar, perquè si hagués hagut una remodelació del Govern vostè, per quota, hauria hagut de sortir, evidentment, no? I, per tant, difícilment es pot entrar a valorar la tasca d'un conseller, sigui bona o dolenta –encara que ja li avanço que la del senyor Milà, per nosaltres, no va ser excessivament bona–, la feina que pot fer a l'hora de continuar en el seu càrrec.

Ara, amb aquesta situació ha salvat, suposo, que se'l rellevi del càrrec –no crec que hi hagi una remodelació del govern abans de les eleccions, dic jo–, però, com he dit abans, els divuit mesos que tenien per davant fan que aquesta situació de futur, en la qual es podien aprovar una sèrie de lleis, una sèrie de projectes que estaven en camí..., doncs, es queden aturats, i per tant estem en una situació d'excepcionalitat o de provisionalitat.

Bé, dit això, enraonar dels últims té un avantatge i un inconvenient. L'inconvenient és que moltes vegades, ja, hauries de reiterar o repetir qüestions que ja s'han dit, que intentaré no fer-ho, encara que a vegades ens és impossible no fer-ho. Però tenim un avantatge: que l'hem escoltat a vostè, hem escoltat la resta de grups i tenim una visió més global, no?, global dels partits que donen suport al Govern, dels partits de l'oposició i dels nous partits de l'oposició, que també ens ajuda, perquè estem en una situació diferent, que la vivim per primera vegada i, per tant, també es dona una situació més global que abans, no?

I a quina conclusió arribem? Doncs, jo crec que arribem a la mateixa conclusió que ha arribat el Grup de Convergència i em dona la sensació també que el Grup d'Esquerra Republicana: aquesta provisionalitat el que no pot fer és més que gestionar el que tenen; que ja és molt i molt important, gestionar aquest Departament de Medi Ambient i Habitatge, intentar gestionar-lo el millor possible, per al bé de tots, i deixar les decisions més importants per al nou Govern que es formi, el que sigui. I això no l'afecta només a vostè, el seu Departament: afecta el Govern en si.

S'ha enraonat del Pla d'infraestructures, que també demanarem al senyor Nadal que ho aturi fins a la consolidació d'un nou govern futur, que sembla que serà el mes de desembre o gener; també el Pla territorial

d'equipaments comercials o el Pla estratègic de turisme, o –que afecta el seu sector, el seu Departament– la xarxa Natura.

És evident que en la xarxa Natura, a diferència dels altres programes de què hem enraonat, que efectivament el següent govern, el que sigui, si són vostès o són uns altres, i volen canviar-lo, tindran les seves opcions, encara que això no és bo per al sistema, no és bo per als agents econòmics, una provisionalitat d'un pla que es pot modificar al cap de dos mesos. A sobre, amb la xarxa Natura ens trobarem que, si ho aprofitem i s'envia a Europa, ja perd la possibilitat del futur govern..., i sobretot la complicació que es fa als ens locals, de voler demanar el canvi d'allò que els afecta. I estem enraonant d'una protecció del 30 per cent. I estem enraonant que vostès han prorrogat quinze dies més el període d'allegacions.

Jo li demano que el prorrogi *sine die*. Per què? Perquè, a més, l'exposició pública, honorable conseller –ells mateixos ho han dit–, ha sigut nefasta; la mateixa exposició pública ha sigut nefasta. Se n'han dit exemples de la web, però ja l'avis: el sector ens ho diu. Fins i tot en l'última pròrroga tornen a portar documents nous, perquè els sectors afectats vegin efectivament si són afectats o no, i com ho poden reclamar o com ho poden al·legar; estem parlant d'ara, en l'última pròrroga de les alegacions. Jo crec que hi ha una certa indefensió per part del sector, i, sincerament, aquest li demanem que l'aturi, que estudiï les alegacions, ampliï el termini, i després, si vostès tornen a governar, facin el que hagin de fer. Però, si us plau, qüestions tan importants, que afecten tants sectors i afecten la prosperitat de Catalunya..., aturin-ho, que jo crec que és més important.

Vostè abans, en la seva intervenció, efectivament, ha explicat moltes de les coses que tenia intenció de fer –ho ha dit el senyor Oriol Amorós–, molts plantejaments, però poques coses endavant. Evidentment, hi havien més coses que al final no s'han fet que les que s'han pogut fer. Jo crec que, evidentment, en això també alguna responsabilitat deuen tenir vostès, perquè durant dos anys i mig potser també s'han adormit amb excés. De vegades ens alegrem des de l'oposició que hagi sigut així, perquè segurament el que hauria portat no hi hauríem estat d'acord, i per sort ens haurem pogut salvar, els grups de l'oposició, però sobretot els ciutadans de Catalunya i els agents econòmics, de moltes de les lleis que vostès volien portar al Parlament de Catalunya i a què nosaltres, de ben segur, no hauríem donat suport.

Però, parlant de grans àrees, s'han tocat... En quinze minuts és difícil poder fer una valoració completa de tots aquests dos anys i mig. De la política de l'aigua, per exemple, per començar, no?, escolti, la política de l'aigua d'avui és la mateixa política de l'aigua dels últims, darrers anys dels darrers governs: mirar al cel i veure si plou. Si plou, s'aconsegueix aigua, i si no plou, no es fa re. I poca cosa més, perquè la és planificació; planificació, i no hi ha res més.

I a més vostè diu: «Home, nosaltres hem trobat...» Sí, han aconseguit una cosa: parar el Pla hidrològic nacional; molt bé. Diu: «Però l'alternativa són alternatives mediambientals més sostenibles.» Ah, i ho diu vostè, un

ecosocialista. «I l'alternativa mediambiental més sostenible és la dessalació.» Home, escolti, permeti'm que li ho digui: si us plau, què sent, vostè, quan diu això? Això és la solució mediambientalment més sostenible?, plantejar la major dessaladora d'Europa?, ampliar la que ja tenim de Tordera?, programar-ne una altra al Garraf?, programar-ne una altra a Tarragona? «Ah!, ja tenim la solució a Tarragona per acabar amb aquella interconnexió de conca que hi havia... No, fem una altra dessaladora.»

Diu abans: «És que a l'última llei que s'havia..., que encara, amb la Llei de pesca, acabaríem amb l'última llei franquista.» No, l'última llei franquista no és aquesta. L'última llei franquista és la interconnexió de conques del Ter al Llobregat, que encara està vigent. Aquí no hi entrem, no?

Per tant, escolti, en la política de l'aigua, permeti'm que li ho digui, l'únic que s'ha de fer, en aquest cas, és planejar, plantejar, augmentar la insensibilitat sostenible de l'entorn, al contrari de la seva pròpia posició ecosocialista envers el Protocol de Kyoto, el preu de l'aigua, en moltes qüestions... I sí, en el tema de l'aigua sí que li he de dir que han aconseguit una altra cosa: és apujar els preus de l'aigua; això sí, això ho han aconseguit i ho han fet a la perfecció. Però, per exemple, temes importants com podia ser arribar a un acord o complir la mateixa Llei de pressupostos amb relació a arribar a acords amb els grans consumidors, per exemple, encara està això dormint. O amb relació a l'aigua, com s'ha dit molt bé quan s'enraonava de l'ACA..., que certament ens preocupa i ens preocupa a tots la situació de l'ACA, financera. Què han fet vostès en els darrers anys, amb l'ACA? Seguir el mateix model; endeutar més i encara més del que ho feien abans, i a sobre no amortitzar absolutament res. Vull dir, no han variat el sistema, perquè estan a expenses d'aquest futur contracte programa amb l'Administració, amb el Govern, que em dona la sensació que tampoc el tindran. No només amb l'ACA, sinó també amb l'Agència de Residus; i aquí entràrem en la segona part.

En residus, l'únic que jo crec que he vist i que s'ha fet és modificar els terminis del Programa de residus del 2005 al 2012, mantenir les mateixes fites. Ara, vostès portaven dos anys, han portat dos anys governant, i no han tocat el llindar dels objectius del Programa de residus; simplement han dit: «Ecolti, miri, el traspassem. Com no arribem..., com tota la culpa la tenia el Govern anterior, encara que nosaltres portem dos anys, escolti, ho traslladem cinc anys més. –Bé, però augmentem els objectius? –No, no, escolti...» Doncs llavors, vostès què han fet durant aquests dos anys en política de residus per, almenys, augmentar la quota d'objectius en reciclatge o en residus urbans? El PSARU –se n'ha enraonat–: esperem que, efectivament, el que se'ns diu, que hi haurà un acord amb les entitats municipalistes, sigui real, perquè, fins ara, ens donava la sensació que moltes de les propostes que venien a la Comissió del Parlament de Catalunya, quan teníem una comissió de Política Territorial, era precisament el problema que hi havia a l'hora de tirar endavant molts projectes que s'havien desprogramat amb el vostre Govern i en què esperem que ara s'hagi arribat a un acord. Esperem que

sigui així; ho aplaudirem. Escolti, nosaltres el que volem és que s'arribi a un acord perfectament amb els sectors afectats.

I tornem al contracte programa. Com finançaran les diferents inversions que diuen que tenen programades a l'entorn? O l'abocador del Garraf; diu: «Oh!, és que n'ha tingut la culpa l'altre govern, durant vint-i-tres anys.» Escolti, que jo sàpiga, estem enraonant de l'àrea metropolitana, de l'Entitat Metropolitana de Residus, que alguna responsabilitat en deu tenir, dic jo! O la Diputació, alguna responsabilitat en deu tenir! Qui té la competència en gestió de residus a l'àrea metropolitana? El Govern de la Generalitat?, o els governs ecosocialistes de l'àrea metropolitana? I ja veurem si surt la de Pierola, ja hi arribarem! Esperem que surti. Miri, jo el primer interessat que l'abocador del Garraf s'acabi, es tanqui. Només faltaria; sent de Gavà, amb tot el que hem hagut d'aguantar durant vint anys, només faltaria que ara diguéssim: «No, escolti, mantingui'l un temps més.» Ara, haurem de veure com es soluciona Pierola. A mi em dona la sensació, a Hostalets de Pierola, que al final serà un altre abocador incontrolat i fort.

Un altre tema important –hem parlat de residus, hem parlat del cànon de l'aigua, de política de l'aigua–, la LIIAA. Escolti, la LIIAA, fa poc, en una reunió a què ni el meu company Santi ni jo vam assistir, hi va anar l'il·lustre diputat Manel..., va haver-hi un moment que nosaltres vam traslladar a la LIIAA: «Ecolti, hi ha una solució ràpida. Ara mateix ens trobem amb un problema: o fem una moratòria, ampliem la moratòria..., que això no sigui la solució...» Evidentment, no és la solució ampliar el termini de 2007, un any més o sis mesos més. La qüestió fonamental és modificar la LIIAA de dalt a baix; en això, jo crec que hi estem d'acord tots. Vostès tenen un avantprojecte que ara no veurà la llum perquè no tenim temps, però el 2007 què farem?, el gener del 2007 què farem? Volen tramitar lleis molt complicades, com la llei d'habitatge, i no poden trametre una simple modificació del termini d'un article per ampliar-lo, perquè, efectivament, el 2007, siguin vostès els que tornin a governar o siguin uns altres, estaran –i perdó per l'expressió– amb el cul a l'aire, els empresaris, el 2007, tots? Per tant, escolti, hi ha una cosa molt clara: tenen l'opció de plantejar clarament almenys una moratòria, perquè no puguin trobar-se en una situació irregular, que ja veurem després com acaba.

Per tant, gestionin, que és el més important. I ara, per exemple, li'n ficaré un exemple en el tema de l'habitatge. Ara, amb el nou Decret de designació de competències, se'ls ha assignat a vostès la gestió dels pisos d'Adigsa, que abans portaven..., d'Adigsa o d'Incasol, perquè en una pregunta parlamentària, quan vaig preguntar-los, d'Adigsa, quants pisos buits hi havien, deien: «No, nosaltres no en tenim cap, o en tenim cinc, perquè, és clar, com que són propietat d'Incasol...» Llavors, escolti, molt bé, gràcies per la resposta; però al final sabem que hi han mil pisos buits. Ara, no val a dir: «No, escolti, com els tenen..., com era una competència de Benestar i Família, ara nosaltres no podem fer-hi res.» No, ara sí que ho poden fer, escolti, i treure'ls a concurs, perquè la gent hi pugui anar: els joves, la gent amb necessitats peremptòries o no, que puguin acollir-

se a un habitatge, amb la problemàtica que hi ha... Això ho poden fer ja.

Això és gestionar. Això és gestionar, i això és el que han de fer. I no dir que ara ja no tenen terminis per poder-ho aconseguir. Jo crec que ara mateix tenen una eina fonamental, i el que no es pot permetre's Adigsa, amb la problemàtica de l'habitatge, és tindre mil habitatges buits. I hem viscut el panorama del polígon Gornal o uns altres panorames o episodis que jo crec que poden edificar-se en matèria d'habitatge, en què la gent ha d'envair físicament els habitatges buits perquè estan sense habitatge.

Amb relació a l'habitatge, les xifres, home..., podem vestir-les de la manera que creguem convenient tots; això és evident, això a vegades pot semblar més un debat electoral que una altra qüestió, no? Però nosaltres el que fem és simplement demanar informació, que ens l'aporta el Govern, i vostès mateixos, amb els seus documents, ens diuen el que hi ha i el que no hi ha, i ho diuen vostès, no ho diem nosaltres; vostès mateixos, no? I a nosaltres no ens quadren les xifres. És clar... I les xifres estan aquí. I, per tant, dels 11.000 habitatges que havia de fer pel Pla per al dret a l'habitatge del 2004 al 2007, que havia de fer l'Incasol, que serien uns 11.000, ara en porten 3.000, d'iniciats. Compte, una cosa és iniciats i una altra cosa és construïts, que després m'hi referiré. Perquè, és clar, iniciar, es poden iniciar moltes coses, però fer-les, veure-les, donar-ne les claus..., escolti, de moment, anem molt endarrerits. I dels 21.000 que havien de fer entre ajuntaments, estem en 9.000, iniciats, 2004-2005. I sent molt generosos –i en la nota de premsa que vam fer en el seu moment els vam presentar aquest document–, sent molt generosos, entregaran, entregarem al final del 2006 o s'hauran construït al final de 2006 9.600 habitatges en tots els àmbits, construïts; dels 42.000, 9.600.

Ja no parlem de la iniciativa privada. Jo me'n recordo, quan enraonàvem sobre el Pla per al dret a l'habitatge, que deïem: «Escolti, miri, potser la part pública es pot intentar aconseguir perquè tenen reserves de sòl, l'Incasol té molta reserva de sòl i ho podran tirar endavant, però li puc assegurar que la promoció privada no tirarà endavant.» I aquí es comprova, evidentment: no tira endavant. I de lloguer tampoc estem complint les fites del 50 per cent. Però és veia evident que amb Pla del dret a l'habitatge no aconseguiríem allò que vostès demanaven: ni aconseguir els 42.000 habitatges..., i, sobre tot –perquè és fonamental, i vostès ho reconeixien–, la incentivació de la iniciativa privada, res de res; es veu! Amb el desenvolupament era impossible, no hi havia incentius suficients per tirar-ho endavant, i sobretot el preu del sòl.

Hi havia una lectura molt bona que ha fet..., bé l'ha fet vostè, dient: «La solució, com feien abans les polítiques de dretes, no és la liberalització del sòl.» Bé, llavors jo li pregunto a vostè: què és el que estan fent vostès per solucionar els 42.000 habitatges? Què és el pla d'obtenció del sòl del PTOp, de sòl per a habitatge i sòl industrial? Què és el que és, això? Comprar terrenys no qualificats com a urbanístics per canviar-ne la qualificació? Ah!, això no és política de sòl?, això no és política de liberalització de sòl? Amb una diferència: el compro a un

preu econòmic i després el requalifico. Ah! Perquè jo quan li pregunto: «Vostès, on estan orientant les polítiques de sòl?, diu: «No li ho podem dir perquè, és clar, llavors ens poden trepitjar el mercat i ens el compren.» Escolti, i llavors, això, quina política és aquesta?

Perquè, és clar, al final, escolti, si no hi ha sòl no hi ha habitatge –si no hi ha sòl no hi ha habitatge. Escolti, expliqui'm quin és el pla de promoció de sòl, part sòl industrial i sòl habitatge de PTOp, quin és? Quina és l'estratègia? Expliqui-me-la! Que després la gestionaran..., un 50 per cent el construïran els privats i un 50 per cent serà públic i l'altre serà privat... Però com s'obté aquest sòl? És clar, la iniciativa privada difícilment pot obtenir el sòl així, amb aquesta facilitat i amb aquest preu. Llavors, com se li pot demanar llavors al sector privat que faci 21.000 habitatges, pagant el preu del sòl al preu que té? És que no fan prou esforços donant-ne el 20 per cent, o el 30 ara mateix? Per tant, difícilment..., i es veia a venir, que era molt difícil aconseguir el Pla per al dret a l'habitatge.

Ja per acabar tractaria la llei de l'habitatge, que evidentment és important. Han tingut cert temps per portar-la. Jo crec que abans l'ha traït, al senyor Labandera, en la seva intervenció, voler atacar Convergència i Unió dient que en el seu moment, a les acaballes de l'anterior legislatura, van portar a corre-cuita una llei per aprovar-la al Parlament de Catalunya que sabien que no s'aprovaria. Què han fet vostès? Però, a més, ho fan sense tindre, no ja no el suport de l'oposició; el que em dóna la sensació és que tampoc tenen el suport... Bé, perdó, ara sí, de l'oposició també, és clar; és que estic una mica... Tampoc tenen el suport parlamentari majoritari en el si del Parlament ni en el si de la Junta de Portaveus, com s'està veient, no? Per tant, difícilment jo crec que aquesta llei, complicada i complexa..., i important, no dic que no, ni molt menys, però per això, com és complexa i complicada i molt important, també li demano el mateix: estudiem-la bé, treballem-la bé, no a corre-cuita.

I, per tant, escolti, el nou govern sortint, si creu que ha de tornar a presentar el mateix text, que el presenti. I si no l'ha de canviar..., i si surt un altre govern, que el canviï en allò que ha de canviar. Nosaltres, evidentment, si podem incidir o governem, canviarem coses molt importants: de trenta a noranta anys, el registre únic, la possibilitat que avui, actualment, en sòl urbà..., en el sòl urbanitzat, ja sòl urbà, se n'hagi de donar –perquè nosaltres entenem que és un peatge– el 20 per cent, per no dir-ne un altre nom. I, per tant, hi han àmbits en què fins i tot nosaltres ja vam dir que, a part de presentar l'esmena a la totalitat, si no es corregissin, com també ho deia el mateix CTEC, presentaríem el mateix dictamen al Consultiu, evidentment, perquè creiem que vulnera la Constitució. Però no només ho diem nosaltres: ho diu el mateix CTEC.

Per tant, i per finalitzar, honorable conseller, jo crec que..., i començàvem, tenint en compte el començament de les meves paraules... Vostès, perdoni que li ho digui, han de dedicar-se a gestionar; que tenen molt per fer, evidentment, en tot allò que han de fer; han d'acabar tot allò que puguin però que sigui matèria de govern, sempre que no hipotequin clarament el govern futur

—jo crec que és important: que no hipotequin el govern futur—, arribar a acords amb les entitats municipalistes per a aquelles coses que siguin favorables a l'entorn, i, simplement, desitjar-los sort en aquesta tasca última, de mesos, que els queda, perquè, veritablement, en sortiríem beneficiats tots.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Llobet. Finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Voldria començar agraint la presència avui aquí del conseller de Medi Ambient i Habitatge i de totes les persones del Departament i de les agències que avui ens acompanyen.

Jo de la intervenció del conseller em quedo amb la idea que fer balanç està bé i és necessari, però que també ho és redefinir les prioritats, i això jo entenc que és el que s'ha fet. Tenint en compte que ara tenim o que ara queda un màxim de sis mesos, doncs, no es pot fer el mateix que en un any i mig, i per tant, adaptant-se a la nova situació política, em sembla que està bé aquesta redefinició de prioritats que s'ha anat fent.

Bé, pel que fa al balanç, jo crec que ha estat bé començar la intervenció parlant del pressupost. És significatiu que el 2004 234 milions d'euros passessin el 2006 a 372 milions d'euros; un 59 per cent d'increment no és poca cosa. I això demostra, doncs, que el Govern ha cregut que és imprescindible, que és necessari dedicar esforços a les polítiques ambientals, uns esforços que evidentment han d'estar traduïts en euros. Diuen allò que *obras son amores, y no buenas razones*; doncs, difícilment es podran fer obres si no hi han uns diners al darrere. I, per tant, això demostra una qüestió fonamental, que és que aquest Govern s'ho creu, contràriament al Govern anterior, que precisament, amb la destinació pressupostària que hi havia, quedava clar que no s'ho creia.

Per nosaltres és claríssim que apostar per les polítiques ambientals és una opció de futur. Coincidim amb vostè, senyor conseller, que no són un fre per al desenvolupament econòmic, sinó una oportunitat. I malgrat que des de l'oposició es continua amb l'estratègia de pensar que repetint moltes vegades una mateixa mentida acabarà sent veritat, amb això que «han aturat el país», ho hem sentit tantes vegades que ja no suposa per a nosaltres una novetat. I, a més a més, em sembla que ara ja no s'ho creuen ni els interessa a aquells a qui sempre esmenten quan diuen aquesta frase. És a dir, nosaltres tenim el convenciment que ni els empresaris, ni les cambres de comerç, ni els sectors als quals es fa referència es creuen això que s'ha aturat el país, perquè precisament són prou coneixedors dels avenços que s'han fet en molts àmbits.

Els empresaris han treballat i han arribat a consensos importants amb el Departament de Medi Ambient i Habitatge en molts àmbits. De fet aquí al Parlament,

doncs, n'hem tingut aquest reconeixement; i ja se n'ha fet una mica de llista, però jo crec que és important de tornar-la a recordar. El conveni amb el sector químic de Tarragona és molt important; els treballs amb el sector cimentar per als combustibles alternatius són importants; els treballs amb el sector paperer per a les millors tècniques disponibles també ho són; amb el turisme rural per a la gestió ambiental o amb el sector de l'habitatge, del qual parlaré més endavant, també ho són. I, evidentment, tots els grups parlamentaris també en som coneixedors, de les feines que s'han fet en relació amb la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental. Les Pimec, doncs, s'havien adreçat a nosaltres, i ens sembla que hi han hagut avenços significatius.

I, evidentment, també en el sector agrari hi han hagut treballs importants; que perquè no surti tant en els mitjans de comunicació no vol dir que no existeixin. El senyor Espadaler deia que dels purins no s'havia fet res, però jo voldria recordar-li que hi ha un nou model de gestió de la fertilització que ha suposat un treball important amb el sector agrari, agrícola i ramader; que s'han ampliat les zones vulnerables; que hi han unes subvencions importants per a instal·lacions de gestió de purins, que en dos anys, doncs, han estat de 6 milions d'euros, o com s'han anat validant, fins a vint mil, plans de gestió en coordinació amb el DARP. Perquè aquest tema de la transversalitat, nosaltres, des del nostre Grup Parlamentari, ho valorem positivament. Aquest és un tema en què com sap, conseller, i com saben la resta de membres d'aquesta cambra, el nostre Grup Parlamentari hi havia fet molta incidència, i per tant valorem positivament els treballs que s'han fet, hi insisteixo, malgrat que no surtin tant en els diaris.

Com també valorem positivament que, per exemple, s'estiguin dedicant esforços a la descontaminació d'aqüífers. Va haver-hi un moment que quan nosaltres dèiem que els aqüífers s'estaven contaminant se'ns deia que érem uns exagerats, i a l'hora de la veritat ens vàrem trobar que bona part dels aqüífers d'aquest país tenien excés de nitrats, i ara a Osona, al Morell o a Argenton s'estan fent proves pilot importants, conjuntament amb la gent del territori, per descontaminar aquests aqüífers. Per tant, que no es digui que no s'ha fet res.

I precisament jo crec que els sectors econòmics han passat per davant d'alguns sectors polítics i han entès que la no-integració dels aspectes ambientals en l'activitat econòmica treu competitivitat. I també els ens locals han entrat en aquesta dinàmica i estan fent accions relacionades amb la sostenibilitat, amb un suport creixent del Departament de Medi Ambient i Habitatge, que estic convençudíssima que també des dels ens locals són valorades positivament. I el que passa és que, com deia, allò en què hi ha acords no ven. I es prefereixen les discrepàncies i els conflictes, encara que proporcionalment siguin molt menors, per aprofitar-ho políticament i, en alguns casos, mediàticament.

De fet, jo tinc la impressió que això de posar l'accent en temes com la xarxa Natura 2000, que sembla que en aquest país de temes ambientals només existeixi la xarxa Natura 2000, doncs, en bona part és per aquests interessos partidistes, que des de l'oposició s'ha aprofitat per tirar llenya al foc, i, en comptes d'explicar que

pot ser una bona oportunitat per al territori, es dediquen a posar la por al cos als pagesos. I, precisament tenint en compte que avui hem de parlar de prioritats, crec que en aquest temps que queda de legislatura serà molt important continuar insistint en la necessitat d'obtenir recursos econòmics, per exemple, per a determinades compensacions. I, òbviament, aquest ha de ser un treball que ha d'estar compartit per diversos departaments, i és evident, doncs, que el DARP és un d'aquests departaments que ja tenim constància que està posant fil a l'agulla.

Tothom sap que s'hi està treballant, i a més a més és que estic convençuda que es trobarà la millor manera d'aconseguir aquests recursos, perquè un país com el nostre, un país com Catalunya, hem d'estar orgullosos de tenir el 30 per cent del territori protegit. És un patrimoni igual d'important com ho puguin ser, doncs, les ruïnes romanes o les obres de Gaudí o les de Dalí. I, per tant, nosaltres creiem que en aquests moments també tots plegats hauríem de dedicar esforços a fer pedagogia de què significa això. Significa que si aquí tenim el 30 per cent del territori protegit i a altres països en tenen molt menys és perquè nosaltres tenim molta més diversitat d'hàbitats, perquè tenim molts més espais que la mateixa Unió Europea valora positivament i que diu que haurien de continuar tenint els valors que tenen en aquests moments, i, per tant, sabria molt greu que fòssim nosaltres els qui diguéssim que determinats espais no tenen interès per a nosaltres i que no cal protegir-los. I ens sembla, doncs, que hi hauria d'haver un compromís col·lectiu per dedicar-hi els recursos necessaris.

I quan dic «compromís col·lectiu» vull dir també dels grups parlamentaris. Jo entenc que es demanin més recursos; nosaltres també els demanem. El que no entenc és que es faci mofa –com hem sentit moltes vegades a fer al senyor Espadaler– i es valori com un fet negatiu aquest tenir el 30 per cent del territori protegit. I ens sembla que en això també hi hauria d'haver consens col·lectiu i no s'hauria d'aprofitar per treure'n partit com a partit.

Bé, doncs, és evident que per a nosaltres és important creure'ns que el medi ambient és un valor i que és imprescindible portar a terme mesures per conservar-lo i millorar-lo en el futur. I unes mesures que al nostre entendre ja s'han encarrilat, des de totes les direccions generals i les agències, i el que cal ara és vetllar perquè quedin al màxim de consolidades possible. Tindrà el recolzament del nostre Grup Parlamentari per avançar al màxim possible en aquest aspecte.

Precisament en això d'avançar, em sorprèn que el senyor Llobet, que s'ha sumat altres vegades al lema de Convergència i Unió que hem aturat el país, avui demani que s'aturin processos en els quals ja s'ha fet una feina importantíssima i que, per tant, el que convindria és acabar-les de finalitzar amb el màxim d'èxit possible, i no pas aturar-les.

I acabo parlant d'habitatge –i aprofito per excusar la meua companya Dolors Clavell, que hauria volgut ser avui aquí. Des del nostre Grup coincidim amb el conseller i amb els altres diputats que la política d'habitatge ha suposat un canvi fonamental entre el Govern de

Convergència i Unió i l'actual; les xifres que ha enumerat el conseller amb relació a l'habitatge protegit, a l'habitatge de lloguer o a la rehabilitació, doncs, canten per elles mateixes, i és evident que la nostra valoració és molt positiva. Com també ho és, per exemple, tota la feina que s'ha fet amb el Decret d'ecoeficiència o els treballs fets durant mesos per acabar tenint el Projecte de Llei d'habitatge que tenim.

Per nosaltres, les innovacions d'aquesta llei són de tal abast que considerem que seria molt important que al Parlament féssim tots els esforços possibles per aprovar-la aquesta legislatura. I no només per qüestions de l'accés a l'habitatge, que sovint és on es posa més l'accent, perquè també hi ha una demanda social més important, perquè, com deia el conseller, en les estadístiques surt que això és el que preocupa a la gent, sinó també per tot el que suposa de control del sector immobiliari. És significatiu que el Col·legi d'API s'hagi adreçat per carta als presidents dels grups parlamentaris demanant que facin els possibles perquè s'aprovi la llei, perquè convé acabar amb la situació de desgavell que afecta negativament els consumidors per qüestions de seguretat, però també els agents de la propietat immobiliària que estan fent les coses ben fetes, que veuen que hi ha una competència deslleial.

I, bé, jo ja ho deixo aquí. Oferim el suport del nostre Grup Parlamentari per tirar endavant aquelles prioritats que s'han definit.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Font. Per donar resposta a totes les qüestions que han plantejat els grups, té la paraula novament l'honorable senyor Francesc Balstasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge –aquesta vegada ho he dit bé. Té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Jo, en primer lloc, vull dir-los..., una gran satisfacció pel to i la forma, en general, de totes les intervencions. Jo no solament em sento legalitzat i legitimat, sinó fins i tot ungit, després d'estar amb vostès, perquè m'ha donat la sensació que anaven pujant els qualificatius i que, per tant, diguéssim, no m'havia de sentir ni provisional ni transitori ni re de re, sinó que realment, pel debat que vostès m'han portat, que em sembla perfecte, vol dir que vostès es prenen seriosament el que estem fent al Departament de Medi Ambient i Habitatge. A uns els agraden més coses, a altres els n'agraden menys, altres segurament me les poden atorgar en els trenta dies escassos que porto avui... Jo no he demanat ni cent dies ni cent hores. Vostès saben que fins i tot vaig demanar la compareixença, podríem dir, en els cent minuts, però, vull dir, per tant, d'alguna manera, vull que sàpiguen i siguin conscients d'això: que en aquest sentit em sento plenament legitimat.

I per què vaig a això? Doncs, jo crec per diverses raons. Una, perquè constato clarament que hi ha en aquests moments una bona salut de les dues forces –ens agrada en aquests moments que fossin tres, almenys a mi

m'agradaria moltíssim— que en aquests moments tenim el Govern, tot i que és un govern en minoria i que és un govern que té anunciat que d'aquí a sis mesos, a tot tardar, hauran de fer-se eleccions. Per tant, en aquest sentit, constato això com un element, diguéssim, important. I en aquest sentit faig meves totes les afirmacions que han fet tant els diputats del Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans com les que ha fet, evidentment, la diputada Bet Font en nom d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Alternativa.

Però a més, també, una altra cosa m'ha agradat enormement, i és com els diputats d'Esquerra Republicana de Catalunya han afirmat clarament que ells se senten solidaris, que se senten implicats, que se senten lligats fins i tot, podríem dir, a una cosa que ara no sé exactament quin dia..., vostè ho deu recordar molt millor que jo, senyor Amorós, perquè jo crec que no portem més de deu o dotze o quinze dies, diguéssim, en què vostès ja no estan en el Govern, diguéssim. I també vull dir-ho molt clarament: no estan en el Govern perquè se'n van anar, sinó perquè els en van treure, eh? Ho dic perquè tampoc ningú pensi que faig cap eufemisme; aquesta és la pura realitat —i vostè sap que amb gran dolor personal i polític— que vostès en aquests moments no estiguin al Govern, tot i entenent les raons per les quals vostès no podien estar en el Govern en aquest context, que no deriva justament de la gestió d'un departament com el nostre, sinó que deriva d'un tema essencial en aquests moments, de debat en el futur de Catalunya, com és el tema de l'Estatut, i vostès ho saben.

Però també els vull dir una altra qüestió: a mi m'ha donat la sensació que vostès estan ben lluny d'allò que alguns ja han anunciat que és una pinça Esquerra Republicana - Convergència i Unió. A mi em dona la sensació que aquesta pinça Esquerra Republicana - Convergència i Unió, que en tot cas l'he vista reflectida en el fet que repetidament, en algunes de les mocions que vostès plantegen, mocions de què plantegen la discussió, Convergència i Unió s'ha apressat a dir ràpidament que s'hi sumarà, diguéssim..., doncs, realment, a mi m'ha sorprès. Perquè justament des d'aquesta posició vostès poden jugar en aquests moments, si són conseqüents en allò en què jo estic segur que ho seran, que són aquells acords que varem ser capaços d'establir fa tota una sèrie de temps..., doncs, miri, potser amb una mica de sort fins i tot Convergència i Unió, tenint tanta pressa per sumar-se a propostes seves, potser fins i tot sumem Convergència i Unió en algunes propostes que són justament de la majoria d'esquerres que va néixer en el seu dia, com vostè diu, amb un part no exempt de grans dificultats, però un part molt interessant i molt positiu.

Jo li vull dir també, i això aprofito per dir-ho..., perquè normalment el conseller de Medi Ambient i Habitatge, normalment es presumeix que ha d'entendre molt d'hectòmetres cúbics —cosa que jo hi entenc molt poc, també els ho vull dir— i en canvi no ha d'entendre de política. Jo crec que és exactament al revés; és a dir, segurament del que es tracta és que els consellers siguin molt polítics, que tinguin grans equips tècnics, tècnics i tecnopolítics com jo crec que tinc, i em sento molt satisfet d'això, però que també parlem de política. Jo

en aquest sentit li vull dir que la meua aposta no pot ser una altra que, sota altres formes, reeditar un govern que sigui capaç d'impulsar el que s'ha estat impulsant aquí, amb tots els defectes i totes les limitacions que hi han hagut. Però jo, l'horitzó que plantejo, plantejo un horitzó raonable, senyor Llobet, que és un horitzó de dir: escolti'm, jo no em comprometo a fer més coses, més enllà de sis mesos, però això no vol dir que jo consideri que el programa està caducat ni està invalidat. Al contrari, és a dir, aquest programa es valida dia a dia i jo penso que serà un dels cossos doctrinals d'una nova majoria d'esquerres, que és el que crec que es produirà sota altres noms i sota altres consideracions i segurament sota altres correlacions, i segurament fins i tot amb altres noms, es produirà, jo n'estic convençut, després de les properes eleccions.

I em semblava bé començar per això perquè, si no, podien pensar vostès que és un conseller, diguéssim, que només mira el territori, diguéssim, o bé des de la planúria o bé des de dalt de tot del cim del Parc Natural de l'Estany de Sant Maurici. No, no, doncs, també el mireu, diguéssim, en el conjunt, situant-lo en el territori, unit indissolublement amb les persones, i per tant això...

Entro ja en aquelles qüestions que s'han plantejat. Per tant, jo li he de dir molt clarament..., és a dir, semblarà una immodèstia... Hi ha hagut un diputat que ens ha donat un suspens en habitatge; jo, sincerament, del temps que porto fins aquí, li donaria un notable en habitatge. Però, com tindrem ocasió de discutir-ho justament encara en aquest Parlament, però sobretot tindrem ocasió de discutir-ho en la campanya preelectoral i electoral, que, com vostè sap, durarà bastant de temps, doncs, segurament llavors podrem veure exactament quins han sigut els graus de compliment, llavors contrastarem les xifres... Miri, jo ara, si vol, li ensenyo totes les que, a més, amablement m'han anat passant, unes que vaig haver de contrastar ahir amb la senyora Trujillo, que eren horroroses, diguéssim, que també els les facilitaré perquè les puguem comparar, i a partir d'aquí podrem veure això. Jo els facilitaré les absolutament, perquè el que sí que no voldria és abusar de vostès, perquè tots s'han mostrat, jo diria, molt respectuosos i a la vegada molt, molt col·loquials, no? Per tant, jo ara no els afalararé dient: «Són 582 *versus* no sé què.» No, no, al contrari, els donaré aquests papers, jo els ho ben asseguro, i parlarem sobre aquests papers, perquè no hi ha res... I fins i tot vostès saben que tenen un mecanisme, que jo els invito a fer-lo servir a tots els grups parlamentaris, que durarà encara unes setmanes o uns mesos —és a dir, com a mínim fins no sé quin dia de juliol—, que són preguntes, que són... Jo, encantat de contestar-los-en absolutament, una per una, cada una d'aquestes.

Miri, em permetrà, senyor Espadaler que comenci dient-li que hi ha una cosa que ja s'ha dit aquí però que jo no li puc acceptar, que és que nosaltres —i quan dic «nosaltres» em refereixo..., assumeixo, diguéssim, la projecció històrica del meu antecessor, el conseller Milà, i l'equip que en formem part— aturem el país. Escolti'm, això durant uns mesos va estar molt bé com a broma; fins i tot diríem que s'hi va sumar algun mitjà de comunicació amb una certa eficàcia i reiteració. Avui

en dia, quan el Departament de Medi Ambient i Habitatge, sumant totes aquelles coses que fa en matèria de residus, en matèria d'aigües, en matèria de política d'habitatges, en matèria de desenvolupament de polítiques, en aquests moments podríem dir segurament que és el segon inversor del Govern, em sembla realment gros. Quan en aquests moments nosaltres hem estat concertant amb promotors, agents immobiliaris, cambres de comerç; quan estem parlant amb industrials constantment; quan estem parlant amb els sectors, entre cometes, dits... —que a mi em sembla fantàstic, i no utilitzaré la paraula; la diré, però després diré que no és meva—, que són els poders fàctics de Catalunya en temes crediticis i en els temes, per exemple, de tots els grans inversors creadors d'infraestructures... Quan nosaltres estem fent totes aquestes coses, dir que aturem el país em sembla, sincerament, una frase poc afortunada.

Que potser... Miri, permeti'm que li digui fins i tot una cosa: que fa un any i mig s'hauria pogut dir això, o fa dos anys, fins i tot m'atreviria a dir que en aquells moments era opinable. I per què? Doncs, per una raó: perquè en aquells moments —i era lògic—, després de vint-i-tres anys de govern seu, la feina era nostra per posar-nos al dia de com estava: com estava l'ACA, com estaven les polítiques o no-polítiques d'habitatge, com estaven certes coses. Però, en la mesura en què vam poder posar el rellotge en hora..., i entre altres coses també per un criteri que jo diria que vostès saben, de racionalitat, que tothom té, i és que és evident que quan la gent es posa a gestionar, entre altres coses, entén que ni nosaltres ni ningú pot gestionar contra ningú, sinó «a favor de», i, evidentment, conciliant els interessos malgrat que siguin contradictoris, malgrat que siguin aparentment, diguéssim, irreconciliables. I això és el que jo crec que hem estat fent.

Per tant, no solament no hem deturat el país, sinó que vostè ho veurà d'aquí a ben poc. Ara, en aquests moments, està en licitació pública la dessaladora. Si no m'equivoco, estem parlant d'una obra d'uns 209, 207, 220..., no sé quants, és igual: més de 200 milions d'euros. Bé, doncs, aquests 200 milions d'euros representen..., jo estic convençut que no vol dir justament que s'està aturant el país, sinó que, al revés, s'està impulsant el país. Però s'està impulsant quan, per exemple, la senyora Maria Comellas, directora de Qualitat Ambiental, és capaç de dialogar amb el conjunt dels empresaris i els industrials per dir: hi ha una llei que no vam fer nosaltres, que van fer vostès, eh?, i aquesta Llei d'impacte ambiental, la LIIAA, doncs, el que volem és que aquesta llei d'impacte ambiental no sigui un dogal sobre els empresaris, sinó que hem de complir-la. Fem-la complir. Fem-ho com? Dialogant, vertebrant, etcètera. Fins i tot..., i vostè..., i amb això sí que recullo alguna de les paraules que em sembla que han pronunciat tots dos, que hem de buscar moratòries que permetin passar un *impasse*. Perquè també és evident —i això vostès m'ho admetran— que no pot ser que els calendaris dels polítics imposen els calendaris a la societat. Per tant, sobre punts concrets, trobarem les formes que escaiguin per trobar això.

Ara, també els dic una altra cosa: totes aquelles coses que es puguin aprovar, jo aniré a aprovar-les i, per tant,

em situaré clarament en la línia que només es deturaran aquelles que vostès —i aquí hi ha tres grups que poden deturar coses— ens les aturin. És a dir, jo els portaré amb tot el consens polític, territorial, social, el pla xarxa Natura 2000. Hauran de ser vostès que ho deturin; uns perquè no hi creuen i uns altres perquè potser pensen que és insuficient. Però també els ho dic: amb aquells que pensin que és insuficient, parlarem fins al darrer dia, fins al darrer segon, fins al darrer minut, perquè creiem que això s'ha de fer. Ara, els altres, molt clarament, hauran d'assumir vostès la responsabilitat de dir que deturen la xarxa Natura 2000, que obeeix a una directiva europea però que sobretot obeeix a una altra cosa, que és que —i ho ha explicat molt bé la diputada Bet Font— en aquests moments el nostre país és un dels que té els hàbitats més importants d'Europa, que tenim l'obligació de protegir, que tenim l'obligació de preservar, i a més hem de fer-ho respectant i salvant els interessos econòmics i els interessos de tots els sectors que se'n puguin veure afectats: els sectors agrícoles de Lleida, els sectors agrícoles del Baix Ebre, tots aquells altres propietaris que tinguin afectacions determinades en els... I per això en aquestes altres coses, que vostès ho veuen com una amenaça, per favor, apuntin-s'ho com una oportunitat. És per això que d'aquí a molt pocs dies els presentarem el que podríem dir-ne les directrius del Pla d'usos, perquè tothom conegui cap a on anirem i que tothom conegui els seus drets.

I també li diré una altra cosa, que vostè coneixerà, senyor Espadaler, del que és el planejament urbanístic. I és que nosaltres també farem, a l'hora de buscar un finançament just, un pla d'etapes, i aquest pla d'etapes serà el que garantirà que no s'envairà cap dels drets que puguin tenir les persones fins que no estigui harmonitzat, justament, amb el desenvolupament d'aquest.

Per tant, no pretengui pensar algú allò de, aquella frase —permeti'm ara retornar al meu passat origen— de «la chispa encenderá la pradera», eh? Això és una frase de Lenin, per a alguns que no ho recordaran, que es diu a l'*Iskra*, és a dir... Per tant, no juguïn tampoc a pensar que aquesta *xispa* de la xarxa Natura 2000 no sé a on portarà. Doncs, la *xispa* de la xarxa Natura 2000, a part que hi ha un magnífic —que tots ho han reconegut— pla d'extinció d'incendis que tant de bo mai no l'hàgim d'utilitzar..., però sobretot que entenguin vostès clarament que nosaltres, en aquest tema, buscarem l'acord fins al darrer moment, i la meva voluntat és aconseguir aprovar-lo. I, en tot cas, si no s'aprova, aquí mateix, en seu parlamentària, seran vostès, cada un dels grups parlamentaris, els que explicaran el perquè no deixen aprovar el pla de la xarxa Natura 2000.

Voldria també, sense allargar-me gaire, perquè crec que això mereixia la consideració, dir-los, com ja no podia ser d'una altra manera, que el senyor Puigdomènech, quan ens diu que respecte dels temes d'habitatge no hem tingut recolzament suficient, això no és veritat. Miri, s'ha aprovat per unanimitat a la Comissió de Govern Local, s'ha aprovat per unanimitat a la Comissió de Consell del Treball, Econòmic i Social; hi ha hagut alguna organització que ha fet alguna observació que ens sembla lògica, observació que seguim discutint i debatent amb ells, perquè aquest és un estil marca de

la casa. Jo, com a mínim, li puc dir que és marca de la casa com a mínim des del dia no sé quin, eh? Jo crec que ja ho era abans, però com a mínim és el meu estil, marca de la casa, és a dir que les coses es parlen i es debaten tot el que cal.

Dir-li també que –i en això li ho agraeixo molt– tothom ha reconegut, justament, que aquest és un tema molt important i molt profund. Ho han dit també el portaveu d'Esquerra Republicana, senyor Carrillo; ho ha dit també el portaveu del Grup Socialista; ho ha dit tothom. Però justament, si és un problema tan gros, vostès ens han de reconèixer dues coses. Una, que caminem amb retard, però un retard que no és meu; admetin que és un retard que ve de fa molts anys –primera. I segona, senyor Llobet, reconegui'm que en tema d'habitatge, doncs, està molt clar que com a mínim durant divuit anys..., i no ho van començar vostès, va començar el senyor Boyer, és a dir, les receptes neoliberals no les va començar..., ho sento, i em perdonarà, no?, però, vull dir, no les va començar el Partit Popular: les va començar el Partit Socialista quan estava al poder. Això és així! *Y de aquellos polvos, estos lodos*, eh?; ja m'entenen vostès.

I segurament..., quina és el que jo en dic la responsabilitat que en tenia l'anterior Govern de la Convergència i Unió? Doncs, molt clarament, una cosa que molt bé han aclarit vostès. És a dir, què va fer? No va lluitar per canviar aquesta lògica neoliberal, i segon, no hi va posar ni un duro. Va dir: «Escolti'm (*l'orador es frega les mans*), *lo que venga del Estado, y punto*», essencialment. Per què? Perquè en el fons no hi creia. Doncs bé, ara hi ha una altra gent, que jo crec que en aquest cas això sí que és una de les coses de pany i forrellat del pacte del Tinell, en què ni ha unes altres forces que sí que creiem que és possible fer polítiques, a fons, radicals, que comportaran tensions... Però li asseguro una cosa: quan jo vaig llegir per primera vegada i em va tocar..., li asseguro que això sí que va ser..., ni les vint hores, sinó sis hores, diguéssim, eh?, perquè, escolti'm, resulta que jo entrava un divendres, no?, si no ho recordo malament, i un dimarts aquesta Llei s'aprovava en el Parlament..., perdó, en el Govern, eh? –permeteu-me. Doncs bé, vaig haver de fer..., primer vaig deduir dues coses. Una, que era molt fort que hi pogués haver una llei sectorial que fos més llarga que l'Estatut, del qual jo venia, diguéssim, la qual cosa em va deixar... Segona, que hi ha coses que són, jo penso, molt fortes –molt fortes–, és a dir, que realment creen una nova cultura i que realment generen, òbviament, un cert grinyolar. Però també vaig tenir la plena confiança que l'equip que havia redactat això havia aconseguit el recolzament, no sé si del 100 per cent però com a mínim del 90 per cent, del sector. Per què? Jo li diré una qüestió: no perquè al sector de sobte li hagi donat una vena ecosocialista o, diguéssim, una pujada d'adrenalina d'esquerres, no senyors, sinó perquè aquests senyors, que són persones molt preparades, molt cultes i molt avesades als negocis, van fer números i van veure que hi havia dues coses, una, que malgrat determinats mecanismes ells podrien seguir fent negoci, i negoci en bones condicions, i segona, que sí que era important, era tan gros el problema, és tan gros el dèficit que tenim avui de «vivenda» protegida en aquest país, que està clar que justament per això hem de ficar-hi una

mica l'espallla cadascú. I això és el que em sembla que permet explicar determinades mesures.

I una cosa molt clara: jo, el dia que em va tocar explicar les mesures contra el *mobbing* immobiliari, vaig estar a punt de plorar, i els ho dic molt seriosament. Perquè crec que és una cosa molt grossa, que jo no sé si li ha passat a algun de vostès –a mi sí que m'ha passat, amb alguna membre de la meva família– i que són coses que realment impressionen. I si es produeix el *mobbing* immobiliari no és merament perquè hi hagi unes persones desvergonyides, etcètera i tal, no, no: és perquè s'ha creat un entorn on és possible una figura tan cruel com aquesta, feta sobre avis o feta sobre gent desemparada, sobre gent sola, o sobre gent a qui es fa por, etcètera. Vull dir, això és molt important. I jo sé que vostès això ho compartiran, de la Llei, i ho aprovaran amb dues mans, perquè és així.

Permetin-me continuar dient que s'ha parlat en un moment determinat que no s'havien fet determinades inversions en matèria de residus. A mi m'agradaria dir en aquest sentit que s'ha aprovat la revisió, s'aprova la revisió justament..., si no m'equivoco, és avui o demà, en l'Agència de Residus; s'han signat trenta convenis amb consells comarcals, amb consorcis i ens locals; que s'han presentat i són previstes inversions de 943 milions d'euros, que van des d'ara fins al 2012; que el quart ecoparc està adjudicat; que l'ecoparc del Botarell està adjudicat; que s'amplien i milloren abocadors existents, eh?, i concretament en el Pla de l'Urgell, la Garrotxa, etcètera. Dir-li també que, quant a depuradores, ara, en els dos anys i mig, passen a una xifra de 14, en tenim en construcció 35, i tenim, de projectes aprovats a punt d'execució, 59. Quant a obres alternatives del Pla hidrològic nacional, com vostès saben, ja els explicava la dessaladora que tenim en tràmit d'adjudicació.

Jo el que no vull, absolutament, perquè em semblaria abusar molt de vostès, seria, justament en aquests moments, seguir abusant d'aquest temps. Només reiterar-los com a última cosa que jo batallaré també per l'últim moment, i aquí sí que els demano tota la seva ajuda perquè sigui possible que siguin aprovades les dues lleis que en aquests moments tenim. Una és la de mesures urgents mediambientals, que sembla o semblaria –vostès coneixen molt bé el funcionament de la casa– que podria, sembla, passar amb una certa lleugeresa. I els demano el seu suport per fer possible l'aprovació del Projecte de Llei, en aquest cas, del dret a l'habitatge. Fins i tot m'ofereixo explícitament, a aquells grups que avui sé que volen presentar esmenes a la totalitat, que tinguem totes aquelles converses prèvies que a vostès els interessin, que a més no solament les fem nosaltres entre nosaltres, sinó amb aquelles persones que puguin merèixer la seva confiança tècnica, empresarial, política, etcètera, perquè realment aconseguim acabar d'escatir quines són les diferències. I dir-los també clarament que crec que si no aprovem aquest instrument haurà sigut no una derrota o un problema d'aquest Departament, sinó que haurà sigut una derrota de tot el país, que és incapaç d'abordar en tota la cruesa un dels seus problemes més importants, que és el dret a l'habitatge digne per a totes i tots.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller, per la seva intervenció, pels aclariments... Però jo crec deduir la voluntat d'alguns grups parlamentaris d'exhaurir un segon torn d'intervenció, cosa que farem en el mateix ordre que s'havia produït i per un temps sensiblement..., la meitat del primer, no? (*Veus de fons.*) Bé, jo espero que... A veure, jo crec que els grups que donen suport al Govern potser hi renunciïn i, per tant, això contribueix que els altres puguin... (*Remor de veus i rialles.*) Però, bé, no ve cada setmana, el conseller, i val la pena que el dia que ve, doncs... (*El conseller de Medi Ambient i Habitatge intervé sense fer ús del micròfon.*) Per tant, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. No, no tregui els grups que donen suport al Govern en aquell moment, allò, de passió, que consisteix a poder fustigar Convergència i Unió per expiar els propis pecats; doni'ls aquest temps. (*Rialles i remor de veus.*) Només tres coses, perquè no hi ha temps de replicar-ho tot ni d'entrar amb profunditat, però tres coses que crec que són bastant substancials.

Sobre la xarxa Natura 2000 i la pinça. Miri, conseller, aquesta és la Moció que vam entrar per segona vegada el 12 de juliol de l'any passat, que deia el que diu –només li'n llegiré algun fragment. Home, que la xarxa de Natura 2000..., que es faci un esforç des del Govern d'explicar allò que avui vostè ens ha dit que explicaria; però això ho demanem des de fa dos anys. Per tant, si hi ha pinça, que no sé si hi serà o no, nosaltres estem on estàvem. I aquest és el sentit.

Segona reflexió sobre la xarxa Natura 2000: home, comparar el 30 per cent del nostre territori nacional amb les runes romanes ja augura quin és el futur de la Segarra, del Segrià i de tants i tants territoris. Això és el que hem sentit en aquest cas per boca, doncs, de la responsable del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, que ens ha deixat bastant (*veus de fons*), bastant i bastant perplexos.

Nosaltres el que diem –enllaço amb el segon tema, legitimitat–..., vostè té tota la legalitat; el que li neguem és la legitimitat de poder aprovar la xarxa Natura 2000 en el supòsit que es demostrï que no hi ha el suport de tota la cambra, perquè aquesta, estarà amb mi que és una proposta de futur que projecta importants incògnites, i les incògnites les ha definit vostè. Fixi's, hi insisteixo, és vostè qui ha dit: «Ara posarem a informació pública –al final del tràmit, quatre dies abans que s'acabi la informació pública– les regles de joc, els criteris de gestió», i del tema econòmic és que ni n'ha parlat! Vostè no pot aprovar, no té legitimitat política per aprovar la xarxa Natura 2000, precisament pel que vostè mateix ha dit.

Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental i lleis en tràmit, particularment la de la intervenció integral de l'Administració ambiental: vostè ens demana, doncs, complicat per aprovar aquesta mena de llei en què hi ha molts vagons diferents que canvien espec-

tes del medi natural. Miri, la trobarà amb una única condició; i li demano que ho valori molt seriosament. L'única possibilitat que tenim, amb el calendari parlamentari que tenim al damunt, de poder no situar en la alegalitat milers i milers d'empreses en aquest país és agafar aquelles esmenes que com a Convergència i Unió havíem posat en aquesta Llei de mesures ambientals i prendre-les més seriosament que no pas ho ha fet fins ara el seu predecessor, que senzillament va dir: «Això ara no toca», expressió, doncs, coneguda a casa nostra, en qualsevol cas; però ens han dit això. Li demano que reconsideri això: si vostè vol que entrem en el debat d'aquests aspectes de la Llei, entri per favor... Perquè, fixi's, nosaltres posem per davant l'interès –com suposo que vostè també, en qualsevol cas– del país, i el que ens estan demanant els empresaris és que no els situem en la alegalitat. No hi ha temps parlamentari per a més, per una raó: perquè s'han adormit; no vostè, sinó el Departament de Medi Ambient. Fa dos anys que en parlem, i encara no tenim cap text sobre la taula; l'ha hagut de posar Convergència i Unió. Els oferim aquesta possibilitat.

I respecte als temes d'habitatge s'hi referirà el meu company Carles Puigdomènech, i una darrera reflexió: és evident que Lenin no forma part del nostre bagatge polític; el que sí que ens ha sorprès és que parlés castellà. (*Rialles.*) En qualsevol cas, té la paraula el senyor Carles Puigdomènech.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Espadaler. Senyor Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies; molt ràpidament. Com deia la senyora Font, a vegades les coses, a força de repetir-les, encara que no siguin veritat, ho poden semblar. Jo no vull entrar en guerra de xifres, però tampoc voldria que s'anés instal·lant aquest tòpic que aquest Govern d'esquerres fa més que els anteriors. I en això, molt ràpidament, amb dades del mateix Departament, publicades a la web del Departament: evolució de l'habitatge protegit a Catalunya des de l'any 96 fins avui en dia; percentatges per anys, des del 96: 15,1; 14,2; 5,1; 11,6; 7; 9,2; 11,4; 5,7; 6,6; 6,3. Són dades del Departament; per tant, parlem amb rigor, com amb rigor estan fets aquests estudis, i per tant no diem que ara es fa més, perquè el percentatge és inferior.

Una altra dada, també extreta del mateix estudi, l'any 2005, del Departament: si agafem la ràtio d'esforç per municipis en habitatge de protecció oficial per deu mil habitants, evidentment, en números absoluts, els municipis més grans, començant pel de Barcelona, en números absoluts tenen més habitatges de protecció, però en números relatius, fent una ràtio per deu mil, veurem que no és cert aquest tòpic que els ajuntaments governats per les esquerres fan més... No, ni ara ni abans. Facin aquest exercici, i veuran que, per exemple, saben quins són els que en tenen més, i a més amb promoció pública municipal? L'Ajuntament de Sant Cugat, l'Ajuntament de Vic, l'Ajuntament d'Amposta, i d'altres, també. Però,

per tant, no facin aquestes simplificacions, basades en aquesta presumpta autoritat moral de l'esquerra per les polítiques socials, que evidentment no compartim, que és una expressió des de la declaració, però no des de la realitat i les actuacions, i que les seves pròpies dades desmenteixen.

Acabo. Certament, tot el tema de l'habitatge és d'una gran complexitat. Tots som conscients que les coses no s'arreglen ni en un dia..., i que des dels poders públics no es pot fer tot, i que les dinàmiques econòmiques del mercat hi tenen un pes molt important, i que els poders públics tenen les seves limitacions. Però jo celebrego que vostès que ara estan al Govern de la Generalitat ho hagin descobert, això, perquè no és això el que sentíem durant molts anys, no? Però jo crec que, i en el marc també de la Llei aquesta, hi ha una reflexió important que hauríem de fer tots plegats: en el moment en què més del 90 per cent de persones que han d'accedir a un habitatge de protecció, de persones que necessiten un habitatge a Catalunya, estan en la franja de les que necessiten anar a un habitatge de protecció, perquè les seves possibilitats econòmiques escapen a les dinàmiques del mercat, realment, hem de fer una reflexió de fons sobre algun canvi estructural important, perquè, evidentment, des dels poders públics exclusivament no arribarem a tot arreu. Per tant, a part que els 42.000, amb les seves pròpies dades, a què abans m'he referit, no els estan complint ni els compliran, és que la solució no està en aquests 42.000. O trobem les fórmules d'implicar la iniciativa privada perquè faci habitatge de protecció, o entre tots no ens en sortirem. I aquestes fórmules no estan només en la Llei de l'habitatge: estan en els plans de l'habitatge, en les polítiques fiscals, en les polítiques d'infraestructures, en les polítiques urbanístiques, etcètera, altres elements que vostès no han tingut prou en compte.

I, recollint una mica la invitació que ens feia el conseller, evidentment que ens preocupen temes de sobreocupació dels habitatges, de *mobbing* immobiliari, evidentment que ens preocupen. El que passa –i ara no és el moment de fer el debat de la Llei, i compartim algunes de les mesures en aquest àmbit que contempla la Llei–, el que passa és que contempla la mesura, la sanció, però no la solució. Perquè en el tema de la sobreocupació, evidentment, hem de sancionar el propietari que realitza aquesta activitat, però la pregunta és no només aquesta, sinó on posem aquests deu senyors que viuen amuntegats en un pis, perquè no és per voluntat pròpia? Per tant, compartim alguna mesura concreta, però no ens aporta la solució final. I en el *mobbing* i altres coses podríem parlar del mateix.

Acabo. Recollim la invitació del conseller, i per tant, ja que deia que aquesta llei, aquest Projecte de llei, té un ampli suport de tot el sector, no tenim cap dubte que quan –almenys nosaltres, segurament altres grups– demanem, si en el tràmit hi arribem a temps, compareixences d'aquestes entitats representatives del sector en aquest Parlament perquè compareguin i diguin la seva opinió, vostès hi votaran a favor: podrem contrastar si és cert el que estan dient i, en tot cas, ens enriquiran a tots per, a l'hora de presentar esmenes, poder, si finalment fos possible, aprovar una llei que sigui compartida

per tots. I, si no és possible, un nou govern n'impulsarà una de nova.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Puigdomènech. Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, li he de confessar que entre els meus llibres de capçalera no hi havien els de Lenin, eh? Dit això... Li dic això perquè nosaltres creiem en el mercat, eh? En qualsevol cas, creiem que hem de corregir a través de les polítiques públiques tot allò que el mercat no és capaç de resoldre, eh? Per tant, des d'aquest punt de vista, ja li avanço que tindrà el ple suport, com a més a més li consta que és així, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi per tal que en aquest període de sessions la llei per al dret a l'habitatge pugui ser aprovada. Pensem que és una de les grans lleis que aquest país necessita, i per tant ens tindrà al seu costat. I ens tindrà la seu costat perquè, globalment, hi ha acord amb tots els sectors: els ajuntaments, agents de la propietat immobiliària, sindicats... És segur que en tot aquest tràmit encara hi ha alguns matisos que caldrà acabar d'ajustar, però, bé, globalment, hi ha un acord, ens sembla que és una bona llei, i per tant tindrà el suport que vostè ens demanava fa uns moments.

Dir-li també que abans del 2003 els únics que en els darrers cinc anys, eh?, els únics que feien política d'habitatge públic en aquest país, li agradi o no a algun dels diputats que ha intervingut, eren els ajuntaments, era el món municipal de Catalunya. Nosaltres sí que creiem en les capacitats dels poders públics per resoldre els problemes socials que hi ha. El problema de l'habitatge és un problema social, detectat de manera clara per molts ciutadans i ciutadanes del país. Segurament alguns no creuen en les capacitats dels poders públics, perquè només creuen en el mercat, eh?, només creuen en el mercat, i en aquest camp concret el mercat ja hem vist que ha estat incapaç de resoldre el problema que tenien plantejat milers de ciutadans.

El tema de la sobreocupació d'alguns habitatges només es resol d'una manera, que és amb habitatge social, per facilitar l'accés a un habitatge digne i a uns preus raonables, eh?, de molts ciutadans que ens demanden aquesta problemàtica.

Nosaltres no venim al Parlament a expiar els nostres pecats. Segurament en algunes de les intervencions que hi han hagut, sí que en el to de la intervenció hi ha una certa expiació dels pecats anteriors, no? Perquè, és clar, que aquest Govern i que la conselleria de Medi Ambient i Habitatge no han fet, en els temes de la xarxa Natura 2000 una política d'absoluta transparència, clara, explicant quina és la realitat que tenim i què és el que volem fer..., home, si algú nega això, està faltant a la veritat, eh? I, si ho comparem amb com s'havien fet les actuacions en el passat, doncs, home, a mi em permet concloure que el que hi havia abans sí que era secretis-

me, no? Primer, perquè no explicàvem als possibles interessats quin era l'abast de la proposta de la xarxa, què s'hi podria fer en els territoris que s'inclourien dintre de la xarxa Natura. A més a més, fruit de tot aquest procés no clar, es va produir que la mateixa Comissió Europea ens portés als tribunals europeus perquè s'incomplien les directives europees.

Per tant, jo estic d'acord amb l'afirmació que feia el conseller en la seva primera intervenció, que aquest és un tema que no es pot tancar en fals, i jo crec que hi ha la voluntat del Govern que aquesta sigui una qüestió que no es tanqui en fals i que es debati fins a l'últim moment. Fins i tot la setmana que ve em sembla que tindrem ocasió de discutir una moció o una proposta de resolució que s'ha presentat fruit de la interpellació que un grup parlamentari li va formular al conseller en el darrer Ple.

Nosaltres intentem..., i serem –jo crec que ho hem demostrat al llarg d'aquests dos anys i mig de legislatura– coresponsables en totes les decisions del Govern per –ho torno a repetir– desenvolupar polítiques sensates, eh?, que crec que és el que el conjunt del Govern ha desenvolupat al llarg d'aquests dos anys i mig, i també la conselleria de Medi Ambient i Habitatge. Ho vaig dir en una de les primeres intervencions d'aquesta legislatura: en els temes ambientals, nosaltres, el meu Grup Parlamentari no farà polítiques de perdigonada, farà intervencions en aquesta cambra i en el territori en el mateix sentit. És a dir que el que diem aquí ho podem mantenir a Barcelona o a les Terres de l'Ebre o a l'Alt Empordà. Per tant, aquesta era la nostra responsabilitat a l'inici de la legislatura, i crec que ho hem mantingut. Hem estat a favor de les energies renovables, no només aprovant el Pla de l'energia, sinó defensant la ubicació de parcs eòlics, per exemple, també a les Terres de l'Ebre. A mi m'agradaria haver trobat tots els grups parlamentaris que defensen posicions en aquest sentit en el mateix lloc, aquí i allà, eh? Per tant, gestions dels conflictes, sí, però no en funció dels interessos concrets, particulars i sectorials que es poden produir a diverses parts del territori, que a vegades són contradictòries entre elles.

Suposo que quan ens referíem o quan intentàvem contradir la política, la nova política de l'aigua que aquest Govern està desenvolupant i s'intentava contraposar –algun grup parlamentari– el Pla hidrològic nacional anterior amb l'aprovació d'ubicacions de dessaladores a Catalunya, intentant fer-nos veure a tots plegats que el que estàvem fent era un atemptat contra el medi ambient, amb uns consums energètics desaforats, suposo que l'ha traït el subconscient, perquè, és clar, al mapa d'Espanya, doncs, l'Ebre està en una posició més o menys a dalt, no?, i algú es devia pensar que l'aigua deu baixar per gravetat cap al sud d'Espanya. Doncs, no, miri, en aquests moments ja se sap, eh? –hi han les dades per demostrar-ho–, que el consum energètic de bombejar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president–, del bombeig de l'aigua cap a altres territoris del llevant espanyol era molt superior al consum energètic i a l'emissió de CO₂ que la ubicació de dues dessaladores a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Terrades. A continuació, per exhaurir el torn d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, president. Gràcies, senyor Baltasar. Miri, vostè, no se m'enfadi, eh?, però fa servir unes bones paraules, té unes bones maneres que estan molt bé, que potser feia falta introduir una mica d'esperit llatí, no?, a la conselleria, i li ho agraeixo molt, no? Però, és clar, a la preocupació que jo li he expressat de si aquest Govern manté o serà capaç de mantenir unes polítiques en el seu conjunt, en el seu conjunt de les intervencions –perquè hi ha moltes intervencions del Govern que afecten el medi ambient, no només les de les conselleria de Medi Ambient–, si serà capaç de mantenir les polítiques sostenibles, vostè em contesta celebrant la bona salut dels dos grups que donen suport al Govern.

Aleshores, és clar, hauré de ser més específic. Perquè, és clar, vostè estarà d'acord, per exemple, amb la interconnexió de xarxes? Vostè comparteix els principis ambientals o de mobilitat que sostenen el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya? A vostè li sembla que l'acord a què vam arribar del Pla de l'energia es segueix respectant, quan avui llegim al diari que ens abaixen el percentatge de renovables? O quan no plantejem propostes de fiscalitat ambiental, que havien sorgit de la seva pròpia conselleria i que no costa molt de fer aplicar? O li pregunto, no?, si la planificació territorial sense pla de connectors es pot fer igual. O, dins de la planificació territorial, pensem el mateix de Collserola, pensem el mateix d'urbanitzacions a Sort, a la Vall Fosca, Muntanyans 2, en la llera vella del Llobregat, en el Pla ponent de Gavà, pensem el mateix? Perquè, si la resposta que em dona és que hi ha una bona salut dels dos grups que donen suport al Govern en tots aquests temes, haurem d'entendre que el Govern catalanista d'esquerres és una mica menys d'esquerres del que era i no manté el mateix nivell d'exigència en la sostenibilitat de les seves polítiques.

Perquè, és clar, també m'agradaria saber –i aquí, mentre érem socis de govern, estàvem treballant i estàvem a punt d'arribar a un acord– si acabarà arribant a bon port, per exemple, el consens en tema de política de residus, el tracte que s'havia de donar a les incineradores... Li recordo que el pla del Tinell parla d'establir un calendari per al tancament de les incineradores. En tot cas, ens conformaríem a arribar a un acord en el que suposa la gestió, els incentius a la gestió sostenible de residus a través del fons de gestió. Per tant, si a tot això vostè em contesta «bona salut dels dos grups», potser hauré d'entendre que el Govern catalanista d'esquerres és una mica menys d'esquerres del que era fa unes setmanes.

No es preocupi per pines Convergència - Esquerra. Nosaltres, amb Convergència, amb qui coincidim en algunes polítiques, en l'àmbit ambiental ens separa una distància important, una distància quasi tan important com la del seu soci de govern, en temes ambientals, del qual, si vostès fan seguidisme, doncs, potser també ens

separarà la mateixa distància. Per tant, escolti, no es preocupi per això. A nosaltres el que ens preocupa és que el Govern pugui tancar aquesta etapa que és provisional, com tothom ha reconegut; aquesta etapa que és de gestió, i que es reediti, després de les eleccions, quan els ciutadans hagin parlat, un nou govern. Un nou govern que esperem que sigui catalanista i d'esquerres, sí –que esperem que sigui catalanista i d'esquerres. (*Remor de veus.*) Ara, en aquests moments, si m'ho pregunta, jo no veig reeditable amb els mateixos partits un govern catalanista i d'esquerres.

Per què dic: «No el veig reeditable en aquests moments?», per què dic això? Perquè vam acordar que les forces polítiques representades al Govern de Catalunya s'hauran de comprometre que els acords adoptats pel Parlament de Catalunya o pel mateix Govern rebran el suport explícit dels seus representants a la resta d'institucions, i nosaltres entenem que això no ha passat. Per tant, menys d'esquerres i menys catalanista, també, i per això s'ha produït la ruptura que fem, i perdoni que hagi sortit un moment de l'àmbit ambiental, però vostè ha fet una invitació a parlar de la política i li he recollit el guant, per dir-ho així. Però ens sembla que amb aquesta actitud en què dos partits dels tres de les esquerres han posat per davant una altra agenda que l'agenda pròpia de Catalunya o del que acorda Catalunya..., doncs, ens sembla que també menys catalanista.

Tornem als temes ambientals. Respecte a la demanda que ens fa de la llei de mesures del medi ambient, que s'aprovi, per descomptat el nostre Grup farà els esforços necessaris perquè així sigui. Però també és veritat que, dintre del que havíem parlat sobre la tramitació d'aquesta llei, s'havia fet a banda la necessitat, s'havia plantejat a banda la necessitat de fer una reforma de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, en què vam acordar que tindríem una proposta abans de l'estiu i, abans que acabi l'any, un projecte legislatiu a la cambra. Això ja no serà possible; per tant, hem de refer aquest acord i hem de mirar si hi ha una manera d'aprovar una..., a partir d'una transacció a les esmenes presentades, trobar una solució, perquè sí que em sembla que tots compartim que, ja, l'aplicació d'aquesta Llei ja està generant problemes, sobretot a la microempresa, sobretot problemes que a vegades no són només de la legislació de la Generalitat, sinó que també tenen molt a veure amb la disparitat de tracte fiscal en els municipis, però que en general estan per l'increment de cost important dels costos d'assessoria que estan patint microempreses i empreses, especialment aquelles que tenen poc impacte ambiental; són les que ens preocupen.

Per tant, aquesta llei, estem d'acord que hem d'intentar tirar-la endavant, però mirem d'arribar a un acord i solucionar al mateix temps el problema de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental.

El president

Moltes gràcies, senyor Amorós. A continuació, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. En primer lloc, agrair el to de la intervenció del senyor conseller, amb reciprocitat, jo crec, a les intervencions que havíem tingut abans els grups parlamentaris.

Primera puntualització, no?, tant a vostè, quan en la seva resposta ens demanava el màxim consens possible, i també a la senyora Bet Font, quan ens deia que li havia sorprès la meua exposició anterior, quan havia enraonat que era millor, segons quins temes de país, deixar-los per a després de les eleccions i veure, el nou govern, què és el que fa, no? Però em dóna la sensació, honorable conseller, que difícilment, després del que s'ha vist en les diferents intervencions, se'ns pot demanar consens.

Escolti, nosaltres el que creiem que ha de fer és gestionar el que poden, i el president de la Generalitat, convocar eleccions al més aviat possible; perquè difícilment amb aquest ambient podrem jo crec que en lleis importants o temes importants, com la xarxa Natura o la Llei de l'habitatge, arribar als consensos necessaris. I no només estem parlant amb els antics partits de l'oposició, estem parlant també amb els antics i amb els nous partits de l'oposició, i, per tant, si vostès no tenen el suport ni la majoria parlamentària, el que han de fer és deixar-ho córrer, permeti'm que li ho digui, i ho dic amb tota la bona intenció.

I això mateix, senyora Font, passarà amb els altres plans, perquè també ha sortit el Pla d'infraestructures, en què dóna la sensació que tampoc tenen el suport parlamentari; o en el Pla estratègic, en què em dóna la sensació que tampoc tenen el suport parlamentari; o en el PTSEC, en què ens dóna la sensació que tampoc tindran el suport parlamentari, pel que estic escoltant. Per tant, el que han de fer és gestionar el que poden, el que queda, convocar eleccions i mirar endavant.

Amb relació a la xarxa Natura, simplement hem fet una proposta de sentit comú, i després de les intervencions que he sentit, encara més, més de sentit comú: deixem-ho estar, ampliem o prorroguem el termini de presentació d'esmenes, i després ja veurem el que fem.

Amb relació a la LIIAA, sí que compartim, evidentment, i hem sigut el grup parlamentari... Escolti, miri, l'única proposició de llei que aquest Parlament ha aprovat a proposta de l'oposició va ser aquesta, i va ser del Partit Popular; va ser la primera i l'única. Va ser prorrogar el termini fins al 2007. Va ser la primera llei que es va entrar –la primera–, la va presentar el Partit Popular; no només ho va dir en el sentit de veure si la prorroguem, sinó a la vegada, en aquest termini, a veure si la podem canviar –estem parlant dos anys després... La nostra intenció era aquesta, evidentment. I ara, com no?, si hem de tornar a donar suport a una iniciativa que és igual a la que vam tenir nosaltres i a més va ser l'única que va tindre..., doncs, tindrà el suport del Grup Popular, evidentment, no? Perquè a més és que ho necessita l'empresari, microempresari, gran empresari..., tothom ho necessita, l'empresariat ho necessita.

I amb relació a l'habitatge..., ja hem parlat de la Llei de l'habitatge. Després del panorama, difícilment... Ara,

diu: «És que hem parlat amb el sectors, i ara, no es preocupin, que amb vostès, el que faci falta.» Escolti, nosaltres encara, els partits de l'oposició –no sé si Convergència i Unió, principalment el Partit Popular–, mai hem tingut una conversa sobre la llei de l'habitatge –mai. Dos anys. Nosaltres, mai. Escolti, jo no m'he reunit amb ningú ni, que jo sàpiga, el meu Grup Parlamentari s'ha reunit amb cap càrrec de la Generalitat, amb cap càrrec del Departament per enraonar de la llei de l'habitatge. Ens hem reunit amb el sector. Home, evidentment, que tot el sector estigui d'acord –permeti'm que li ho digui–, almenys..., potser a vostès els diuen una cosa i a nosaltres ens en diuen una altra, evidentment, no? Però tampoc veig això... Però amb nosaltres, mai, en dos anys i mig. Ara què vol?, que a corre-cuita, amb el panorama que hi ha, que en un mes ens fiquem tots d'acord? Tota la situació l'han creat vostès, de no negociar, de no enraonar i de ser un govern provisional. Per tant, escolti, ara no ens fiquin a sobre les nostres espatlles que nosaltres som els responsables del gran desastre per a Catalunya si no s'aprova la llei.

Però, a més a més, escolti, en polítiques de foment d'habitatge, si no deixa de ser com una còpia, una calca del Pla per al dret de l'habitatge! I, per tant, escolti, si el problema no és tan la llei: és si el Pla funciona o no funciona. I ja hem dit que no funciona. No seré tan dur com el senyor Puigdomènech: no han suspès?, bé, no han aprovat. Deixem-ho així, segurament queda més suau. No han aprovat, no? Però, evidentment, nosaltres sí que compartim aspectes com el *mobbing*, la sobre..., però també compartim, com ha dit molt bé el senyor Puigdomènech amb relació a la sobreocupació, l'infrahabitatge..., es descriuen els fets, les situacions. Ja és un avenç, és important; però la solució no es troba tampoc en la llei, perquè tampoc s'ha trobat en aquests plans de desenvolupament de l'habitatge, que no contemplaven en el seu moment què és el que han de desenvolupar les mesures per donar solució a aquests problemes.

I també és veritat: aquest govern amic..., vostè va dir: «És que ahir es vam reunir amb la ministra Trujillo...» Escolti, se'n recorda, de la primera mesura que anava a aprovar el Govern del senyor Zapatero? Un pla de xoc d'habitatge de deu mil habitatges a Catalunya –deu mil. Pla de xoc, Govern Zapatero: deu mil habitatges a Catalunya, pla de xoc. On són aquests deu mil? Jo ho preguntaria: on són aquests deu mil? És clar, perquè segurament les polítiques neoliberals no funcionaven, però, és clar, la política de dir i no fer tampoc funciona. Escolti, on són els deu mil? On és el govern amic? On és el Pla de l'habitatge? Què ha representat per a Catalunya? Subvencions, subvencions i subvencions, perquè ells mateixos, re. He ficat l'exemple de les casernes de la Guàrdia Civil, que semblava que estava dat i beneït: on són les casernes?, o el que proposa Defensa és vendre'ls, no cedir-los?, o vendre'ls a vostès... –(algú diu: «Interior»), Interior–, demanant un preu sobre el solar?

Per tant, permeti'm que li ho digui: no ens facin culpables o responsables de les seves pròpies decisions o actuacions, del seu Govern i dels partits polítics que li donen suport. Nosaltres, responsablement, farem allò que creguem convenient. I ho farem. Però el que no

podem fer ara és responsabilitzar els altres de la seva pròpia culpabilitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Llobet. Finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. De fet, tot el que com a grup parlamentari volíem expressar ja ho havíem fet en la primera intervenció, i gairebé hauria renunciat al meu torn si no fos perquè hi ha hagut afirmacions que em sembla que mereixen ser contrastades.

Ja només començar, doncs, el senyor Espadaler, evidentment, per variar, ha tornar a insistir en el tema de la xarxa Natura 2000, amb la dosi a què ja estem acostumats d'alarmisme i de demagògia, i ha fet una brometa relacionant-ho amb el futur que espera a la gent que viuen en les zones protegides, comparant-ho amb les ruïnes romanes. Precisament la meua comparació era per dir: Catalunya se sent orgullosa de tenir un patrimoni que és reconegut per la humanitat, que porta turistes d'arreu del món, que porta activitat econòmica... Si no, demani-ho als companys que té en el Grup Parlamentari a Tarragona, a veure si se'n senten orgullosos o no, de tenir una qüestió que és un patrimoni reconegut internacionalment. Doncs, aleshores, si hi ha un patrimoni que és fet de pedres, per què no hi pot haver un patrimoni que és fet d'arbres, d'animals i de plantes, que sigui reconegut per tota la ciutadania de Catalunya? (*Remor de veus.*) I per què aquest patrimoni s'ha de vendre com l'amenaça que portarà la ruïna a les persones que hi viuen?

Al meu entendre, això és alarmisme i és demagògia. Per què sap quin futur els espera, a la gent que viu en aquests territoris? Doncs, probablement molt millor que a aquells pagesos que han optat per un model d'agricultura intensiva que en aquests moments ja s'està demostrant que els porta problemes, que quan acaba el final de la collita estan venent els seus productes per sota del preu de cost, que a més a més estan totalment hipotecats per les necessitats d'aigua, que ja en parlaré en el futur, a mesura que hi hagi el canvi climàtic, a veure com acaba la situació... I, per tant, ens sembla que novament, en comptes que aquí el Parlament s'utilitzi per ajudar a la reflexió en positiu, el que s'està fent és desinformar.

I jo coincideixo amb el senyor Terrades, que en el Govern de Convergència i Unió no només hi havia secretisme, sinó que hi havien uns greus incompliments. I sorprèn, precisament, que qui ara tregui aquest tema, qui faci guerra d'això sigui un grup que el que hauria de fer és amagar-se sota la taula per la vergonya d'haver estat causant d'uns recursos, d'unes reclamacions per part de la Unió Europea. (*Remor de veus.*)

I també, amb relació a opinions que ha fet el Grup de Convergència i Unió, jo crec que sí que és cert el que deia el senyor Puigdomènech, que si no l'aprovem aquesta legislatura, vindrà un altre govern i en farà una

altra; potser en farà una altra, perquè el Govern anterior no n'havia pas feta. El que passa és que nosaltres volem aquesta llei, nosaltres volem que sigui aquesta perquè s'ha treballat molt, perquè la considerem positiva, perquè hi ha dedicat esforços gent no només del Departament i del Govern, sinó gent d'entitats i del sector, i seria una llàstima que per interessos partidaris hi sortís perdent la ciutadania.

El senyor Llobet deia que seria...

El president

Senyora Font, em permet un suggeriment, només?

La Sra. Font i Montanyà

Sí.

El president

Avui no fem un debat entre grups...

La Sra. Font i Montanyà

Jo crec que era per al·lusions...

El president

Bé...

La Sra. Font i Montanyà

...el senyor Espadaler ha intervingut –o per contradiccions– amb relació a la meva intervenció inicial.

El president

És que una cosa és que intervingui per al·lusions, i una altra cosa és que obrim un debat. En qualsevol cas...

La Sra. Font i Montanyà

Jo crec que el meu torn...

El president

Acabi el seu torn...

La Sra. Font i Montanyà

...tinc dret a opinar amb relació al que hagin dit altres companys, senyor president. Permeti'm que li porti la contrària, però crec que precisament estem parlant de temes fonamentals...

El president

No, no, jo ho deia per no obrir un debat, que podem estar-hi fins a les vuit del vespre, no?

La Sra. Font i Montanyà

Bé, doncs, en tot cas, al nostre entendre, com hem dit... Jo he començat dient que en el que volíem intervenir nosaltres ho havia dit en la primera intervenció. Per no tornar a repetir-me sobre la importància que per nosaltres tenia aprovar la llei de l'habitatge, és per això que ho lligo amb la informació que ha donat el senyor Puigdomènech i pel fet de dir –i després el senyor Llo-

bet– que al nostre entendre és important que s'aprovi la llei de l'habitatge, i que quan el senyor Llobet deia que no hi hauria suport parlamentari..., jo els convido a valorar el perquè no hi haurà aquest suport parlamentari. Hi poden haver dues possibilitats: o perquè no s'estigui d'acord amb la proposta, o perquè es vol desgastar el Govern i demostrar que aquest Govern està en minoria. A mi em sembla que aquest segona opció és la que té més números, i per mi és una llàstima, perquè em sembla que no és la millor manera de treballar pel país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Font. (*El Sr. Espadaler i Parcerisas demana per parlar.*) Jo crec que, com a mínim, per les al·lusions, he de donar la paraula, ni que sigui per breus moments... Li prego, si us plau, que sigui breu, senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Brevíssimament. Escolti, la comparació...

El president

Donarem la paraula al conseller...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...entre el 30 per cent del país i les runes, les ruïnes, l'ha fet la senyora Bet Font. Jo a l'únic que m'he limitat és a posar-hi la lupa al damunt i subratllar-ho. Nosaltres no volem per al 30 per cent del nostre territori nacional el mateix futur que les ruïnes, perquè això és absolutament ingestible.

I segona: per favor, abstinguin-se de dir-nos el que podem dir i el que no podem dir. Ja cansa bastant que el Grup d'Iniciativa, suposat paradigma de la llibertat i del debat i de la transparència, ens digui el que hem de dir i el que no hem de dir, o una cosa més greu: el que podem dir i el que no podem dir.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Espadaler. (*El Sr. Puigdomènech i Cantó demana per parlar.*) Senyor...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Per una contradicció..., simplement una dada. L'anterior Govern de Convergència i Unió va presentar un projecte de llei d'habitatge, val a dir, amb dos mesos de retard respecte al termini que s'havia fixat i el compromís que hi havia. El Govern actual ha presentat un projecte de llei d'habitatge, quan el conseller anterior, el senyor Milà, va dir que arribaria a aquest Parlament abans de finals del 2004, i estem a mitjans del 2006; un any i escaig de retard.

Quant al retard de l'anterior Govern, el Grup que representa la senyora Font, per aquests dos mesos de retard, va demanar la reprovació i la dimissió de l'anterior conseller, per aquests dos mesos. Nosaltres ara

no demanem això, no volem més remodelacions, no es preocupi, senyor Baltasar (*rialles*), no li ho demanem. El que sí que vull constatar és una dada objectiva: dos mesos de retard, un any i mig de retard. El conseller –i acabo– va dir «desembre del 2004» per justificar la negativa a la presa en consideració de la Proposició de llei de Convergència i Unió presentada el març del 2004, que recollia l'anterior iniciativa del Govern.

Aquests són els fets, senyora Font, ni més ni menys.

El president

Gràcies, senyor Puigdomènech. I ara sí, honorable conseller, perquè...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

A més ja veuran que no...

El president

...el seu torn.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...intentaré no reobrir –i crec que no el reobriré– cap nou debat, no? En tot cas, dir..., hi ha hagut un moment que s'ha obert una discussió sobre si ens donarien un suficient o un insuficient, un aprovat o un notable. Miri, perquè et puntuï, d'entrada, has de ser-hi, eh?, que és el mateix, no?, que per marcar el gol has d'estar jugant –primera qüestió.

Segona: jo crec que aquest Departament, en aquest any, en aquest període de dos anys i mig, ha passat de ser una de les tres «maries» –amb tots els respectes per al senyor..., ja m'entén, però, eh?–, és a dir, una d'aquelles assignatures que deien, no?, que jo almenys quan estudiava... –fa molts anys, eh?, perquè jo ja saben que sóc gran, per això vaig llegir el Lenin, cosa que la immensa majoria d'aquí no van llegir, diguéssim–, però, vull dir, evidentment, ja no és una optativa, és una obligatòria, ja no és una «maria», el que se'n deien «maries» llavors, sinó que és una assignatura, diguéssim, potent, eh? Hi va haver un moment en què vostès van criticar –i segurament encertadament– el meu antecessor quan ell va dir: «És que tinc un departament i mig»; és que jo dic que en tinc dos. M'entén el que vull dir? Perquè així no em critiquin per aquesta banda. És a dir, realment, jo crec que són moltes coses, i per tant tindrem qüestió...

Però els explicaré una cosa. És a dir, a veure, vostès en tot moment han fet una avaluació com si aquí haguéssim fet quatre anys. Jo el dia 31 de juliol els portaré una cosa, que és exactament, aplicat sobre quatre anys, què suposen dos anys i vuit mesos, i llavors ho avaluarem, eh? Llavors ho avaluarem i llavors sabrem això: primer, si és «maria» o no, i segon, quin és el resultat que hauríem de deixar. Perquè, és clar, jo ara podria discutir tots els números. Per exemple, li puc dir que hem passat, en pressupost d'habitatge, de 20 milions el 2003 a 53 el 2004, 78 milions d'euros el 2005, 108 el 2006, que suposen increments, en un cas, del 1.900 per cent, del 55 per cent, del 24 per cent, etcètera. I podríem parlar de tot això, però crec que això vostès ho tindran i els ho facilitaré perquè entre altres coses serà un bon material

de campanya, com el tindrem cadascú de les diferents forces.

I per tant, en aquest sentit, em sembla lògic que... –no més faltaria–, cal incentivar la transparència i cal incentivar el debat, diguéssim, perquè, si alguna cosa, a vegades, segurament encara estem aprenent a fer, perquè estem a les beceroles en aquest país, és justament fer debats.

Dir també que, respecte de l'element xarxa Natura 2000, jo ja no em vull fer més pesat, però jo els puc dir que mentre em quedi un bri d'alè i la possibilitat de trobar un acord amb el territori i amb el conjunt de les forces parlamentàries, jo seguiré treballant per aquest tema, i espero que l'aconseguiem aprovar abans de l'agost, independentment, diguéssim, que cadascú pugui tenir certes opinions. Evidentment, hi ha hagut un moment que hi hagut una comparació sobre la ruïnes romanes. Permetin-me, jo vaig sentir-ne una altra, i en tot cas no en citaré el nom perquè no es pugui sentir alludit a distància i, per tant, me l'acabi recordant, i és que vaig sentir algú que va dir: «No volem que Catalunya sigui un jardí botànic.» Jo pensava: tant de bo fos un jardí botànic abans que altres coses on es pretenia portar aquest país. Però, en tot cas, com que l'alludit no és aquí, no en diré el nom justament perquè no pugui ser alludit ni per nom ni tan sols per grup, no?

Dir també una altra qüestió. És a dir, buscarem la fórmula d'encaix –això ho plantejaven tant el senyor Amorós com, des d'un altre punt de vista, el senyor Espadaler, però jo sí que el recullo–, clarament hem de trobar un encaix per veure si aconseguim desencallar la llei de mesures urgents ambientals, que ens aquests moments estem aquí en un cert *impasse*. Jo els facilitaré això.

I després els vull dir: si realment... –i en aquest sentit sí que ho assumeixo autocríticament, encara que porti pocs dies–, jo sí que em comprometo que la secretària d'Habitatge convoqui els grups de l'oposició, si no s'ha fet encara, per donar-los a conèixer no solament..., que el coneixen vostès perfectament, el Projecte de llei, perquè està al Parlament, sinó per poder-ne parlar a fons i poder-ne parlar a bastament, amb tota la documentació complementària que vostès estimin convenient.

Dir-li també al senyor Amorós que estigui ben tranquil, és a dir, no per la bona salut dels dos grups que en aquests moments restem o estem encara en el Govern, sinó per la bona salut d'allò que vàrem acordar el 2003, el desembre. Jo li puc assegurar que en aquests moments, des dels deu dies que fa que vostès –o dotze– no hi són, no hem canviat ni un fil ni una coma, ni una actitud ni un debat. Jo li puc dir que tots i cadascun dels punts que vostè m'ha plantejat, doncs, vostè sap positivament i li puc explicar que nosaltres debatrem i intentarem arribar que es pugui produir un acord sobre el Pla d'infraestructures del transport, però partint d'unes posicions nostres, que vostè coneix perfectament, eh?, i que moltes d'elles, a més, compartim i estem segurs que es compartiran i que esdevindran temes de govern.

Miri, respecte a la fiscalitat ambiental, li explicaré una qüestió: no hi ha temps. És a dir, o sigui, no juguem en un sentit..., és a dir, si no tenim temps per a determinades coses, escolti'm, vostè sap prou bé que no tinc

temps en aquests moments per dur a terme mesures de fiscalitat ambiental. Però això no vol dir que jo no renunciï que cal dur a terme propostes d'aquestes. Està clar també que nosaltres no renunciem –i abans ho he comentat, però segurament he sigut poc explícit– a tirar endavant el projecte del parc de Collserola. Està clar que nosaltres no renunciarem a tots aquells grans principis que d'alguna manera entenem –i jo li ho puc dir clarament– que en aquests moments segueixen sent plenament vàlids i que no solament han de ser plenament vàlids, sinó que han de ser plenament vàlids en un futur en el qual jo sí que crec i espero que puguem reeditar el conjunt de les forces..., segurament sobre bases diferents de les que hem estat en el Govern durant una bona part del temps.

Dir també que entenc positivament i lògicament, per la posició que en aquests moments, òbviament, vostès han de jugar en un tema tan pelut com és el tema de l'Estatut –permeti'm que sembli un joc de..., un rodolí, però...–, entenc, per tant, que vostè pensi més que en aquests moments del que es tracta és que no posem cap més tema a debat, sinó que d'alguna manera anem a plantejar, diguéssim, les eleccions. Nosaltres, jo el que li vull dir és que, en aquest tema, nosaltres, aquelles qüestions que són legislatives, però sobretot aquelles que afectin el territori en vies de concertació, en vies de conveniència, en vies de daixò, les seguirem tirant endavant fins al darrer dia, perquè els ciutadans de Catalunya... Jo li ho deia abans, m'he referit als sectors industrials i econòmics, etcètera. Més enllà d'això, les institucions, els poders locals, els municipis, les comarques, el conjunt

de tots els ens territorials, no han de tenir cap culpa en aquests moments que hi hagi una situació que jo crec que és una situació concreta, determinada, que ve per un tema molt transcendental en la història del nostre país –si no, segurament no estariem asseguts d'aquesta manera en aquesta taula, ni en aquesta sala–, i que, per tant, d'alguna manera, doncs, això... En aquest sentit, jo li vull dir que sí que seguirem treballant fins a l'últim moment, primer, per buscar el consens aquí dintre, i segon, per seguir sent efectius, fins al darrer moment, al servei dels interessos del país.

Moltes gràcies, i els agraeixo de nou, una vegada més, el seu to, la forma amb què s'han expressat, i, clarament, em tenen a la seva disposició per a tot allò que estimin vostès...

El president

Molt bé, moltes gràcies per les seves paraules, honorable conseller, per la seva compareixença, per les informacions que ens ha facilitat... Li ho agraiïm, jo crec, tots els membres d'aquesta Comissió, com també agraiïm la companyia de tots els membres del seu equip: el senyor Fernández, la senyora Trilla, no?, i la resta de components de les direccions i dels serveis de la conselleria.

Com que no hi havia cap altre tema per tractar el dia d'avui, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i quatre minuts.